

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 799

POLITIE EN BOEVEN.

20 Cent

De man nam een onverschillige houding aan en slenterde op de loods toe.

NIEUWE SERIE
POLITIE EN BOEVEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN AANSLAG BERAAMD.

Inspecteur Tony Carpenter zat voor zijn lessenaar, in zijn behagelijk ingericht bureau aan de Murraystreet en hield zich onledig met de aandachtige bestudeering van een stapeltje papieren, dat naast hem was neergelegd door een stevigen agent, die zich dadelijk zwigend weer verwijderd had.

Zijn overpeinzingen schenen op dat tijdstip niet van de aangenaamste te zijn, want zijn gebronsd gelaat stond stroef en zijn voorhoofd was gerimpeld. Hij was een man van een jaar of vijf en veertig, misschien nog een paar jaren jonger, met donkere oogen, vierkante schouders en in de geheele wijk, waarvan hij aan het hoofd stond, gevreesd om zijn strengheid.

Hij zag maar heel weinig door de vingers bij zijn agenten, en eischte stipte plichtsbetrachting in den strijd tegen de misdadigers, die langzamerhand een dreigend gevaar begonnen op te leveren voor de reusachtige stad New York.

De aanhoudingen op klaarlichten dag, somtijds in het hartje van de stad, werden hoe langer hoe talrijker en het geboefte trad op met een onbeschaamdheid, die veel te denken gaf betreffende hun organisatie, de tucht in hunne gelederen, en de schranderheid en ondernemingsgeest van degenen, die hen aanvoerden.

Dranksmokkelaars uit de verschillende districten, bestreden elkander vinnig met mès en revolver, als het ware onder de oogen van de politie, die maar al te vaak pas kon ingrijpen,

als het reeds te laat was, en de overlevenden van den veldslag zich in hun snelle auto's in veiligheid hadden weten te brengen. Bankeroovingen waren aan de orde van den dag — in den letterlijken zin, want de misdadigers wachtten niet eens meer den nacht af, om hunne aanslagen te plegen, maar drongen te allen tijde gemaskerd en gewapend — en het eerste lang niet altijd — de bankgebouwen binnen, pafden er wat op los, legden een paar onvoorzichtige beambten neer, die niet onmiddellijk aan hun bevel hadden gehoorzaamd, en trokken zich dan haastig weer terug met hun buit.

En somtijds leek het wel alsof de bandieten op een onverklaarbare wijze beschermd werden door de omstandigheden, want reeds was het een paar malen voorgekomen dat alles er op scheen te wijzen, dat zij in den val zouden loopen, terwijl zij op het laatste oogenblik niettemin, toch nog den dans ontsprongen.

Geen wonder dat dit de boeven steeds onbeschaamder deed worden en het is dus wel verklaarbaar, dat Inspecteur Carpenter, in wiens wijk op den Zuidelijken punt van het reusachtige Manhattan eiland het juist op dat tijdstip meer dan erg toeging, zich het brein afmatte met het bedenken van middelen, om aan dit groeiend kwaad paal en perk te stellen.

Het kon omstreeks half elf in den morgen zijn, toen Carpenter voor het eerst den mond opende om iets te zeggen tegen zijn secretaris,

die op eenigen afstand aan een afzonderlijk tafeltje gezeten was, in de uniform van politie-sergeant.

En het was een klacht, die hij uitte :

— Het gaat hier miserabel, Ralph!

— Het is een feit, dat het nog niet zoo erg is geweest, Inspecteur, zeide Ralph Dixon, een stevig gebouwde man van een jaar of dertig, met harde, grijsblauwe oogen, en wiens haar aan de slapen reeds begon te grijzen. Zij schijnen het in den laatsten tijd speciaal op dezen uithoek te hebben voorzien. Het hoofdbureau zal het niet prettig vinden.

Carpenter haalde met een nijdig gegrom de schouders op, en zei :

— Dan moet het Hoofdbureau hier zelf maar eens komen zitten! Ik heb te weinig manschappen, ik kan best een twintig motor-agenten er bij gebruiken, ze willen mij geen ruiters geven, ik heb maar één pantserauto — hoe willen zij dat ik het geboefte bestrijd zooals dat vereischt wordt?

— Ja, daar wist Ralph Dixon zelf ook geen antwoord op. En daarom bleef hij maar stil voor zijn schrijfmachine zitten, en verzonk in zwaarmoedig gepeins, zeer waarschijnlijk over de slechtheid van deze wereld, waaruit hij gewekt werd door het binnentreden van een agent, die bezoek aankondigde.

— Daar is een heer om u te spreken, inspecteur.

— Een heer? Wat voor een heer? Ik heb nu geen tijd!

— Maar hij zegt dat het om een belangrijke kwestie gaat. Het is een zaak van groot gewicht.

— Komt hij iets aangeven? Is er bij hem ingebroken? Een echtscheiding? Heeft hij zijn vrouw vermoord? Wat drommel, kan hij dan die dingen niet aan den dienstdoenden kapitein vertellen?

— Hij zegt dat de zaak geheim moet blijven, mijnheer. En hij komt ook niets aangeven. Hier is zijn kaartje.

En hij gaf den Inspecteur, die het hem ongeduldig uit de hand trok, een fijn geglaceerd visitekaartje, waarop slechts een naam gedrukt stond: Olaf Bergson.

De Inspecteur haalde nogmaals zijn breede schouders op, toen hij de naam las, die hem volstrekt niets zeide, raadpleegde zijn horloge en beval toen :

— Laat dan die mijnheer in 's hemelsnaam maar binnen, maar zeg hem, dat ik niet langer dan een kwartier tijd heb. Ik moet aanstonds de wijk gaan inspecteeren.

De agent salueerde zwijgend, trad weer op de gang, en liet het volgend oogenblik

den bezoeker binnen, een rijzig, goed gekleed man van middelbaren leeftijd, met rosblond haar, grijze oogen en een roode kleur, die genoegzaam zijn Noorsche afkomst verrieden.

Hij nam op den drempel zijn grijze deukhoed af, maakte een lichte buiging, en liep regelrecht toe op den stoel, die voor de bezoekers steeds gereed stond bij het zelfde bureau, waaraan Carpenter gezeten was.

De Inspecteur bleef rustig zitten waar hij zat, knikte slechts even, bij wijze van groet en begon, zoodra de agent de deur weer had dicht gedaan :

— Men zal u gezegd hebben, mijnheer, dat ik het zeer druk heb. Vertel mij dus in het kort wat ik voor u doen kan, en wat gij van mij wilt!

— O, ik zou niet zoo onbescheiden zijn, voor mij persoonlijk, de hulp in te roepen van een politie-inspecteur! begon mijnheer Olaf Bergson glimlachend. Gij kunt dus niets voor mij doen — en als persoon wil ik ook niets van u. Wel echter als onderdeel van de gemeenschap. Ik ben zeker geen geboren New Yorker, maar ik woon hier reeds geruimen tijd, ik weet hoe moeilijk de strijd van de politie tegen het bandieten gespuis is, en als zich de gelegenheid voordoet haar met een gewichtigen „tip” te helpen, misschien op een spoor te brengen, dan acht ik het mijn duren plicht, haar op de hoogte te brengen van mijn ontdekkingen.

Carpenter wierp zich achterover in zijn stoel en nam den bezoeker een beetje aandachtiger op. Er kwamen op het bureau wel eens meer lieden, zoogenaamd met inlichtingen, die al spoedig of geheel waardeloos bleken, of met opzet verkeerd werden gegeven, teneinde des te beter de plannen van de bende, waartoe zulk een „berichtjesman” dan meestal behoorde, te bemantelen.

In ieder geval zag deze Bergson er volstrekt niet uit, als de handlanger van een boevenbende. De deftigheid, de zoogenaamde salonmanieren van den nagemaakten gentleman, met zijn smoking en hoogen hoed, zijn op een mijl afstand te onderkennen voor een menschenkenner, zooals een inspecteur van politie dan toch behoort te zijn. En dit was zeker geen nagemaakte heer, maar wel degelijk een echte!

— U komt dus inlichtingen geven? vroeg Carpenter langzaam.

— Gij hebt het geraden! Het is mij ter oor gekomen, en ik mag wel zeggen dat ik het met zekerheid kan zeggen, dat er binnen korten tijd — ik weet helaas niet nauwkeurig op welken nacht — een aanslag zal plaats

vinden op de Bank van de heeren Collin en Brewer in de 14e Straat.

Er vertoonde zich een uitdrukking van schrik op het gelaat van Carpenter, die met een schok overeind kwam in zijn stoel, en den bezoeker aanstaarde.

— Hoe weet gij dat? stiet hij toen uit.

— Neem mij niet kwalijk — maar dat zou ik het allerliefst voor mij houden, zeide Bergson. Ik ken de pers van dit land, en al voel ik er in sommige opzichten groote bewondering voor — zij is nog al loslippig, houd mij de opmerking ten goede, en ik ben er allerm minst op gesteld mijn naam in het geval gemengd te zien, en mij daardoor misschien bloot te stellen aan de wraakneming van die schurken. Laat het u genoeg zijn, als ik u zeg, dat het toeval mij dat voornemen heeft doen kennen.

— Pardon — ik ben u zeker erkentelijk voor de moeite die gij u geeft — maar gij moogt het mij niet ten kwade duiden, als die informatie toch wel een beetje heel vaag is! zeide Carpenter met een licht schouderophalen. Hij moet toch zelf wel inzien, dat wij aan een dergelijke inlichting niet veel hebben.

— Men zou gedurende eenigen tijd de bank van de genoemde heeren zeer streng in het oog kunnen doen houden en haar in het geheim doen bewaken!

— Accoord — maar gij moogt niet uit het oog verliezen, dat ik voor zulke karweitjes niet veel manschappen te missen heb. Als gij wist wat er in de havendistricten omgaat....

— Ik weet dat wel, Inspecteur!

— Wanneer, zeidet gij, zou de overval op die bank plaats grijpen?

— Ik zeide, dat ik dat helaas niet wist, Inspecteur. Ware dat wel het geval dan zou de zaak al heel gemakkelijk zijn voor U!

— Dan kan ik werkelijk niet goed inzien, wat er in deze zaak voor mij te doen valt — tenzij dan meer in het algemeen de Heeren Collin and Brewer waarschuwen, zeide de Inspecteur, met een snellen blik op den blok op den schoorsteenmantel, die echter niet aan den bezoeker ontging.

— Ik begrijp dat gij het druk hebt, Inspecteur, en ik denk er niet aan u langer op te houden dan strict noodzakelijk is, ging hij met denzelfden toegeeflijken glimlach voort. Het is zeer begrijpelijk dat gij wat meer zekerheid zoudt willen hebben. Ik zou u immers maar wat op den mouw kunnen spelden, teneinde u te bewegen, vrij wat manschappen naar het bedreigde punt te sturen, zoodat de lieden, in wier dienst ik zou zijn, de ge-

legenheid krijgen op een ander, nu aanzienlijk verzwakt punt, hun slag te slaan. Gelukkig kan ik u althans een tastbaar bewijs leveren van de gegrondheid mijner aantijging. De aanslag is beraamd in den vooravond. Zij zal plaats vinden met behulp van een gepantserde auto, waarin een mitrailleur zal worden geplaatst. Welnu — ik weet waar die mitrailleur bewaard wordt.

De Inspecteur verbleekte van schrik bij het hooren van die woorden, schoof met zijn stoel achteruit, en hakkelde:

— Een mitrailleur? Gij spot toch? En — gij zoudt weten waar die zich bevindt?

— O, wat dat aangaat — ben ik heel zeker van mijn zaak! antwoordde Bergson, met zijn wandelstok zachtjes tegen den poot van zijn stoel tikkend, en den inspecteur aanziende met denzelfden vriendelijken glimlach. Ik kan u de plek nauwkeurig beschrijven. Het is een kleine — bergloods, die staat op een erfje, niet ver van steiger No. twintig — dat is dus de aanlegplaats van de Pont van Chambers street. Er wordt daar allerlei oude rommel bewaard, scheepsafval, oud roest, ongebruikte olievaten, en zoo meer. De mitrailleur is verborgen in een wit houten kist, smerig van kolenstof en ik geloof dat ik U zelfs in de duisternis precies de plek zou kunnen aanwijzen. De loods wordt dag en nacht bewaakt door een, of soms zelfs meer leden van de bende.

Bergson had misschien nog iets meer willen zeggen, maar hij zweeg, blijkbaar onder den indruk van den zonderlingen blik, dien de inspecteur hem toewierp.

Het bleef even stil, en toen zeide Carpentier, zijn donkere oogen strak op het gelaat van den bezoeker gericht:

— Nu — dat is een merkwaardige ontdekking! Weet gij wel, mijnheer Bergson, dat wantrouwende lieden het hunne zouden denken van de kennis, waarvan gij hier blijk geeft? Wat is eigenlijk uw beroep?

— Ik ben rentenier!

— En dat brengt u in aanraking met dat gespuis?

— Niet bepaald in aanraking, antwoordde de Noor zeer kalm. Maar mijn belangstelling in alles wat het zeewezen betreft (ik ben Kapitein op de groote vaart geweest) brengt mij zeer vaak naar de kade, naar de dokken, kortom, naar die plekken, waar ik het drukke verkeer op de rivier kan gadeslaan. Daar breng ik soms uren door, en het is dus niet zoo verwonderlijk dat ik er ook veel ontdekt, dat aan anderen verborgen blijft.

— En — mag ik weten hoe gij dan die

mitrailleur ontdekt hebt?

Het antwoord kwam niet dadelijk. Bergson keek den inspecteur op een eigenaardigen manier aan, en zeide toen, langzaam zijn glacé handschoenen aantrekkend:

— Wat doet dat er toe? Zij is er! Is u dat niet voldoende? Gij kunt u immers onmiddellijk, desnoods persoonlijk, gaan overtuigen van de waarheid mijner woorden?

— Laten wij dan eens aannemen, dat gij gelijk heb! Voorloopig wil ik er dan niet nader op ingaan, dat ik het volste recht zou hebben, verbaasd en zelfs eenigszins wantrouwend te zijn, wegens uw geheimzinnig gedoe. Waaruit moet ik dan afleiden, dat er verband bestaat tusschen den aanslag op de Bank en de aanwezigheid van de mitrailleur in die loods?

— Wel, de kerels die het instrument bewaken, maken deel uit van de bende, die den aanslag beraamt. Is dat duidelijk?

— Het is ongetwijfeld duidelijk genoeg — het is maar de vraag of het bewezen kan worden! ging Carpenter knorrig voort.

— Mijn waarde inspecteur — die mitrailleur is splinternieuw, natuurlijk ergens gestolen, en haar verblijf in die smerige loods is op zijn best gezegd, in de hoogste mate verdacht! Die loods wordt, zooals ik u thans voor de derde maal verzeker, dag en nacht scherp in het oog gehouden door bendeleden. Een er van is reeds veroordeeld geweest, naar ik met zekerheid weet. Ik weet verder dat zij deel uitmaken van de „Zwarte Broeders”, en dat het die bende is, die den aanslag beraamt. Aan U — om daaruit de noodige gevolgtrekkingen te maken. Ik ben verplicht om op te merken, Inspecteur, dat mijn verbazing wordt gewekt door het feit, dat gij niet aanstonds bevel geeft althans de waarheid van mijn woorden te doen vaststellen.

— Gij kunt dat gerust aan mij overlaten, mijnheer! zeide Carpenter koeltjes. Ik van mijn kant kan u de opmerking niet besparen, dat mij uw optreden tamelijk zonderling voorkomt. Ik houd niet van die geheimzinnigheid, van dat achterhouden van de waarheid.

— Verklaar het zooals gij wilt, mijnheer — zoo gij maar rekening wilt houden met het bekende gezegde, dat het hemd nader is dan de rok! Ik gevoel er zeer weinig voor, als schietschijf te dienen voor de heeren bandieten!

— Maar als ik u nu beloof dat uw naam volstrekt niet zal worden genoemd!

— Mijnheer Carpenter — dat is mij al eens meer toegezegd, volkomen te goeder

trouw — daarvan ben ik zeker — en toch bevatten de bladen nog denzelfden dag in geuren en kleuren het geheele relaas! Het gevolg is dat ik nu in mijn kleine verzameling een splinternieuwe Borsalino bezit, waarin zich niet minder dan vier keurige, zuiver ronde kogelgaatjes bevinden, die getuigenis afleggen van de schietvaardigheid mijner vijanden! En ik ben te oud geworden om mij hier in een vreemde stad iedere week een nieuwen, duren hoed aan te schaffen!

Het bleef even stil in het vertrek, en toen zei Inspecteur Carpenter kortaf, opstaande, als om te kennen te geven, dat het gesprek geëindigd was:

— Zooals gij wilt, mijnheer. Dan blijft mij slechts over u dank te zeggen voor uw inlichtingen. Ik zal onmiddellijk de zaak laten onderzoeken.

— Ik verwachtte ook niets anders, inspecteur, zeide Bergson, die op zijn beurt opstond, en zijn hoed met zorg op zijn keurig gekapt hoofd drukte. En ik achtte het mijn plicht, mededeeling te doen van mijn ontdekking. Het is duidelijk dat de mitrailleur daar maar niet voor de grap wordt bewaard, maar met een zeer bepaald doel — dat ik u trouwens zooeven reeds genoemd heb. Ik heb de eer u te groeten, inspecteur!

— Ik dank u nogmaals, mijnheer Bergson! hernam Carpenter. Ik zal dadelijk eenige agenten er op afsturen, de mitrailleur in beslag laten nemen, en als het kan de bewakers laten vatten!

Bergson, die al bij de deur was, draaide zich daar nog eens om, en vroeg op zijn vriendelijke, wat sleepende manier van spreken:

— Zal ik u dan het nummer van de loods soms opgeven?

— Het nummer?

— Zeker! Op die plek staan wel veertig volkomen gelijkvormige loodsen, allen met denzelfden rommel gevuld. Hoe zoudt gij aanstonds de juiste ontdekken?

— Dat is waar! zeide Carpenter langzaam. Gij ziet nu zelf, waartoe het leidt, als een inspecteur te veel aan zijn hoofd heeft! Wat was het nummer?

— Loods drie en dertig! — het is gemakkelijk te onthouden.

— Ik zal het noteeren! zeide Carpenter, iets op zijn blocnote schrijvend. En ik dank u nogmaals. Ik zal onmiddellijk werk van de zaak laten maken.

— Dat wist ik ook wel, inspecteur. En ik herhaal u, dat ik steeds gaarne tot uw dienst zal zijn.

Nog een korte buiging en toen ging hij het

vertrek uit.

De deur was nauwelijks achter hem dicht, of Carpenter boog zich naar Ralph Dixon over en beval, haastig fluisterend :

— Stuur hem een agent in burger achterna ! Ik vertrouw dien kerel volstrekt niet.

— Onmiddellijk chef ! Maar de mitrailleur ?

— Daarvoor zal ik zelf zorgen ! Maak een beetje voort !

Dixon verliet haastig zijn plaats en het vertrek om de bevelen van zijn chef te gaan uitvoeren, en Carpenter zelf nam de telefoon op, en begon op zachten, haastigen toon zijn instructies te geven.

Maar hoezeer Dixon zich ook repte, hoe vlug er ook een mannetje gereed stond om het bevel van den chef ten uitvoer te gaan brengen — die Zweed moest wel over een verbazende vlugheid beschikken, of heel erg

gehaast zijn, want toen de detective, die toch geen seconde verloren had laten gaan het gebouw uitsnelde — zijn motorfiets naast zich, toen viel er van een heer met rossig haar, een grijzen deukhoed, een fijne demi, en een keurige wandelstok, in het geheel niets meer te bespeuren.

Maar de ijverige ordebewaarder kon ook onmogelijk weten, dat het rossige haar van den Zweed, nog vóór deze het politiebureau had verlaten, in zwart was veranderd, dat de keurige demi was opgerold en in een klein handvaliesje was verdwenen, met den grijzen hoed, die voor een elegante sportpet had plaats gemaakt, en dat het fijne wandelstokje ineen was geschoven als een aluminium reisbekertje, en in een binnenzak was verzonden.

HOOFDSTUK II.

VREEMDE ONTDEKKINGEN.

Bergson liep rustig met den stroom menschen mee, arbeiders en kantoorbedienden, die op dat uur van den dag juist Murraystreet begonnen te vullen, en zag, met zijn wijsgeerigen glimlach om de lippen, den agent in burger met zijn motorrijwiel tamelijk zenuwachtig vlak langs zich heen schieten, zoekende naar het opzichtige roodblonde haar, en den keurigen, ebbenhouten wandelstok.

— Zoek jij maar, vriend ! zeide hij zachtjes voor zich heen. Je zult heel lang moeten zoeken voor je me terugvindt. Goed zoo — rijd die zijstraat maar in — Het doet er niet veel toe, waarheen je gaat ! Welzoo — dus Inspecteur Carpenter vertrouwde mij niet ! Nu — eerlijk gezegd, is dat ook volstrekt geen wonder ! Waarschijnlijk zou ik in zijn plaats datzelfde gevoel van onzekerheid hebben gehad. Maar ware ik inderdaad in zijn plaats geweest, dan zou ik toch zeker niet die vreemde vergissing hebben begaan — dan zou ik niet zoo nalatig zijn geweest, om niet eens naar het nummer van de loods te vragen ! Dat is wel zonderling ! Zou het werkelijk door de overstelpende drukte komen ?

Hij stond een oogenblik stil, als gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, keek toen haastig om zich heen, en ging vlug een drogisterij binnen, een van die eigenaardige winkels, die men alleen maar in Amerika aantreft, en die een soort Mixtum zijn, van apotheek, lunchroom, sigarenwinkel en postkantoor. Steeds is in zulk een winkel een

telefooncel, en de man van de inlichtingen kon er aanstonds binnentreden, sloot er zich in op, wierp zijn muntstukje in de gleuf, wachtte even en begon toen zachtjes te praten :

— Jij daar, Brand ? Het woord, als ik je verzoeken mag ? Dank je ! Ben je nog op dezelfde plek ? Luister dan goed ! Begeef je zoo snel je maar kunt naar de loods, en let nauwkeurig op, wat daar geschiedt. Langer dan een uur echter, behoef je er niet te blijven. Houd je zooveel mogelijk op den achtergrond. Kom mij om kwart over eenen rapport uitbrengen in het kleine Wijnhuis op den hoek van Chambers street, en Lafayette street. Niets nieuws ? Dat is in dit geval goed nieuws ! Tot straks ! Ja — ik heb hem gewaarschuwd — en ik ben nu heel benieuwd naar de uitwerking.

Hij ging de cel weer uit, sloot de deur en stond een oogenblik later weer op straat, en raadpleegde zijn horloge. Met een taxi zou hij gemakkelijk binnen een kwartier van het punt waar hij zich nu bevond, naar het wijnhuis kunnen begeven, dat hij zooeven had genoemd. Daar zou hij dan echter veel te vroeg zijn.

Hij liep dus op zijn gemak de Murraystreet uit, bereikte de geweldige kade, die zich langs de geheele, tientallen mijlen lange westkust van Manhattan uitstrekt, en begon deze in Noordelijke richting te volgen. Het aantal steigers aan dezen oever is geweldig groot. Zij zijn, zooals in bijna alle havensteden van eenige beteekenis, genummerd. Steiger nr. 1

is de eerste in het Zuiden. Om de tien steigers ongeveer is er een bestemd voor de afvaart en de aankomst der reusachtige ferrybooten of ponten, die de dienst onderhouden met den tegenoverliggenden oever. Het vaarwater is zoo breed, dat deze overtochten op zijn minst zes of zeven minuten eischen.

Raffles — de lezer zal hem wel reeds herkend hebben — liep rustig voort, als iemand die over zijn tijd de vrije beschikking heeft, maar gaf ondertusschen zijn oogen goed den kost. Nog altijd gevoelde hij geen lust terug te keeren naar Londen. Wat viel er voor een man van zijn ondernemingsgeest, zijn zucht naar gerechtigheid — en zijn felle haat tegen alles wat onderdrukking en laaghartige diefstal was niet te doen in deze Metropole met haar diepwortelend bederf, dat in alle lagen der bevolking wortel scheen te hebben geschoten!

Schrikwekkend waren de statistieken, die elk jaar op het gebied der misdadigheid werden gepubliceerd. De dranksmokkel nam toe — en daarmee helaas ook het aantal omkoopbare ambtenaren, die zich niet ontzagen, groote sommen in hun zak te steken voor het dichtknijpen van een oogje — en meestal van beide oogen!

Aanrandingen op straat, menigmaal in het hartje van de stad, namen op angstwekkende wijze toe, en de politie had reeds, ter bestrijding van dit kwaad haar toevlucht moeten nemen tot het toepassen van echte oorlogsmiddelen, en tot het ingebruiknemen van het nieuwste wapentuig, zooals tanks, zwaar gepantserde auto's, mitrailleurs en zelfs kleine snelvuurkanonnen. Dag en nacht was het reusachtige corps in de weer, rijwielagenten zoowel als ruiters, detectives en gewone manschappen, de havenpolitie en die van de voorsteden, het schrikwekkend criminalisme te bevechten.

Over dit alles dacht Raffles na, bitter gestemd nu, toen hij langzaam voortging. Het toeval had hem de zaken doen ontdekken, welke hij, behoorlijk vermomd, aan Inspecteur Carpenter daareven had medegedeeld. Die zaak zou zeker worden nagegaan — hier viel een goede slag te slaan — maar wat baatte het, alles wel beschouwd? Het was als een pleister op een stinkende wonde, een emmer zand om een zee van ongerechtigheid te dempen.

Met donderend geweld reden de groote vrachtauto's hem voorbij, de stoomfluiten gilden, op het breede vaarwater krioelde het van allerlei vaartuigen. Een stad van machtig leven, van een ongehoorde vitaliteit, en die ondanks alles moest aantrekken!

Nog een vijftal minuten en hij bereikte Chamber Street. Het was nog altijd te vroeg

voor de afspraak, hij bleef dus in de buurt nog maar wat rondloopen en nu en dan glimlachte hij voor zich heen.

Carpenter zou vreemd op zijn neus zien, als de agent die hij op zijn hielen had uitgezonden overrichterzake weer moest terugkeeren! Waartoe had de Inspecteur eigenlijk zijn verblijf willen weten? Het was toch gemakkelijk genoeg, zich te overtuigen van de waarheid zijner inlichtingen? Wat kwam er eigenlijk zijn identiteit op aan? Had hij hem wellicht voor een lid van een of andere smokkelaarsbende gehouden, of van een inbrekersgenootschap dat uit wraak zijn makkers verraden had, en dus in het oog moest worden gehouden?

Hij dacht hier nog over na toen hem rakelings een agent in uniform voorbijliep, die vrij gehaast scheen te zijn. Raffles had een uitnemend geheugen voor gezichten, en hij wist op hetzelfde oogenblik, dat hij nog geen uur te voren dien man op de binnenplaats van het groote politiebureau voorbij was gegaan. De agent scheen hem echter volstrekt niet te herkennen, hetgeen ook niet te verwonderen was.

De man liep snel voort in de richting van de kade.

— Zou er alarm gemaakt zijn? zoo vroeg Raffles zichzelf af. Neen, want dan zou die man zeker dien verren afstand niet te voet hebben afgelegd! Wat deed hij hier eigenlijk? Het was te ver van het Bureau dan dat deze straat tot zijn wijk kon behooren.

De zaak ging Raffles echter spoedig uit de gedachte, toen hij nogmaals zijn horloge geraadpleegd had, en bemerkte dat het tijd was om zich naar de afgesproken plek te begeben.

Nauwkeurig op het opgegeven uur trad hij het kleine wijnhuis binnen, dat door een Italiaan gehouden werd, en zijn eerste blik viel op Charles Brand, zijn trouwe metgezel, die in een hoekje bij het raam gezeten was en zich onledig hield met het kleinsnijden van een portie kip, die hem zoeven was voorgezet.

Hij knikte Raffles toe, en zei lachend:

— Ik ben maar vast begonnen, in de veronderstelling dat je wel juist zoo uitgehongerd zoudt zijn als ik.

— Daar mag ik zeker uit afleiden, dat je mijn opdracht reeds ten einde hebt gebracht?

— Ja, voor zoover me dat mogelijk was!

Brand wachtte totdat de slordige kelner nog een bord had gebracht, benevens een glas ale, aldus alle voorschriften en verbodsbepaling van Dussyfoot in den wind slaande

en zei toen pas zijn helderblauwe oogen wat nieuwsgierig op het gelaat van Raffles vestigend :

— Wat is er eigenlijk gaande? Ik heb er niet veel van begrepen!

— Wel, ik heb Carpenter op de hoogte gebracht zooals ik voornemens was.

Dat heb je me telefonisch al medegedeeld, maar dan begrijp ik nog des te minder wat er is voorgevallen!

— Vertel mij dat dan maar eens spoedig! Ben je aanstonds naar de loods gegaan?

— Zoodra ik den hoorn had opgehangen!

— Stonden dezelfde kerels er nog op wacht?

— Neen, zij werden juist afgelost op het oogenblik dat ik aankwam, door twee van hun kornuiten. Een van die twee schelmen kennen wij!

— Wie was het?

— Roode Jim!

— Aha — is die er bij betrokken? Maar dat hadden wij ook wel kunnen denken. Geen bankdiefstal van eenige beteekenis, of hij is er bij betrokken. Wat verder?

— Wel, ik stelde mij verdekt op, en hield de loods en haar omgeving nauwkeurig in het oog, zooals je mij had opgedragen. Ik verwachtte natuurlijk een soort van massa-overval van de politie, die de loods met overmacht zou aanvallen en omsingelen en desnoods de twee wakers overhoop zou schieten, ingeval die tegenstand zouden bieden!

— Dat gebeurde dus niet? Deden zij het dan met list?

— Zij deden het heelemaal niet — noch met list, noch met geweld.

Raffles bleef onbewegelijk in dezelfde houding zitten, dat wil zeggen met een stukje kip op zijn vork en staarde Brand vragend aan.

— Je bedoelt toch niet — de politie is toch stellig komen opdagen?

— Niet terwijl ik er was!

— Maar ben je dan weggegaan alvorens je te hebben overtuigd, dat men den mitrailleur in beslag kwam nemen?

— Ik ben weggegaan, toen ook de mitrailleur wegging — alleen is ze niet door de politie gehaald! antwoordde Brand lakoniek.

Nu pas volgde het stukje kip zijn bestemming, maar de verwondering van Raffles was nog weinig verminderd toen hij hernam :

— Wil je mij de zaak niet liever geregeld vertellen? Ik houd niet erg van raadseltjes zooals je weet.

— Nu dan — ik was zeker nog geen twintig minuten in mijn schuilplaats, misschien een half uur — toen er een agent aankwam, heele-

maal achter in de straat die ik met mijn kijker kon overzien, die plotseling stilstond, een klein huis binnenging, daar een kort oogenblik bleef, zeker geen halve minuut, en er toen weer uit verdween. Het volgende oogenblik was hij den hoek weer omgeslagen. Ik geloof dat het louter toeval was dat ik daarop lette, hoe dit ook zij, als het ware op de hiel van den agent kwam er een man naar buiten, die nog bezig was met het aantrekken van zijn jas en die vlug de straat kwam afloopen, in mijn richting dus, en eveneens in de richting van de loods. Toen was ik er natuurlijk met mijn volle aandacht bij. Mijn Zeiss is een voortreffelijk instrument, en ik kon zelfs op dien afstand van meer dan honderd meter duidelijk zijn trekken onderscheiden. Een tamelijk gemeene tronie, groezelig, met een zwart snorretje onder zijn neus, een Roemeensch type zou ik zeggen. Vrij groot, en zwaar gebouwd. Hij zag er uit als een kadewerker. De straat loopt kaarsrecht, en ik kon dus precies zien wat hij deed. Op de kade gekomen matigde hij dadelijk zijn schreden, nam een onverschillige houding aan, en slenterde op den loods toe. Je weet natuurlijk even goed als ik dat je daartoe het deurtje van een houten schutting moet openen. Als je dat sluit, ben je onzichtbaar voor de menschen op straat — maar natuurlijk niet voor den man, die zooals ik, zich verdekt heeft opgesteld voor een raam op de vijfde verdieping van een huis, dat op dat kleine, morsige erf uitziet! Ik kon dus duidelijk waarnemen hoe hij dadelijk op de twee wakers toeliep en daar haastig mee praatte. Met zijn drieën gingen zij toen het deurtje weer uit. Op het erf hadden zij heftig gegeesticuleerd — maar eenmaal op straat gekomen, hielden zij zich verbazend kalm en liepen met zijn drieën in de richting van Chamber Street. Toen moest ik hem dus wel uit het oog verliezen. Maar ik bleef waar ik was, en dat was goed gezien dunkt me, want ongeveer tien minuten later kwam er een vrachtauto aan, een paar mannen sprongen er voor het schuttingdeurtje af, liepen het erf op, gingen de loods binnen, en kwamen een oogenblik daarna weer terug met een vrij zware vracht — en ik zag dadelijk wat het was — het was de groezelig witte kist, waarin wij met eigen oogen den mitrailleur en de bijbehorende munitie ontdekt hebben. De kist werd op de vrachtauto geladen, die er bliksemsnel mee wegreed.

Raffles was rustig blijven voorteten, zonder Brand een oogenblik in de rede te vallen, maar zijn gelaat stond strak en ernstig.

— Heb je soms den agent kunnen zien

die het huis binnenging?

— Niet al te goed! Ik zag hem maar korten tijd.

— Groot en mager? Been en een beetje krom?

— Ja! riep Brand uit. Dat heb ik goed kunnen opmerken.

— Wel, dat is een zeer vreemde geschiedenis! zeide Raffles, met een harde uitdrukking in zijn grijze oogen. Ofschoon — vreemd is eigenlijk het woord niet! Het komt in New-York helaas maar al te vaak voor. Maar dat Carpentier zich tot zoo iets leent — dat verwondert mij zeer! Het is dunkt me duidelijk, dat hij een inbeslagneming heeft willen voorkomen, anders had hij die schurken niet doen waarschuwen! Vertel mij eerst eens, Brand — is er daarna toch nog politie gekomen.

— Ik heb geen sterveling gezien, ofschoon ik een half uur gewacht heb.

— Toch moet hij politie hebben gezonden, om geen argwaan te wekken, hernam Raffles. Hij heeft misschien willen wachten totdat hij met zekerheid kon weten, dat de mitrailleur in veiligheid was gebracht.

— Maar wat je daar zegt klinkt monsterachtig, Edward! zeide Brand, met een soort van afschuw. Een Inspecteur van Politie zou dus....

— O, er gebeuren hier nog wel andere dingen, zeide Raffles schouderophalend. Nu wordt ook de reden duidelijk, waarom hij mij tersluiks wilde laten volgen. En nu begrijp ik ook beter zijn gelaatsuitdrukking toen ik voor het eerst van mijn ontdekking sprak. Dat was geen verbazing — dat was onvervalschte schrik!

— Maar — die agent dan, die Jim kwam waarschuwen? Een Inspecteur zal toch niet zoo gek zijn, zich op zulk een wijze bloot te geven? Zoo'n kerel als die Jim zou hem toch geld kunnen afdreigen of zijn positie onmogelijk maken?

Jim weet volstrekt niet wie de opdracht-

gever is, zeide Raffles hoofdschuddend. Zoodom is een Inspecteur natuurlijk niet. Maar dat die agent zijn handlanger is, dat staat vast! Wij zullen eens op de promotie van dat heerschap letten. Het is duidelijk dat een Inspecteur zulke dingen onmogelijk geheel alleen en persoonlijk kan opknappen. Hij moet er dus vanaf zien — of hij moet een van zijn mannen in den arm nemen, van wien hij met zekerheid kan weten, dat die wel zal toehappen! Die agent heeft misschien wel iets op zijn kerfstok, waarvan Carpenter af weet, en dat hem in de macht van zijn chef heeft gebracht. Ik zeg niet dat het zoo is, maar het is toch denkbaar! Zou je met het huis kunnen aanwijzen, waar hij binnenging?

— Neen, dat niet! Het was niet alleen te ver, maar ik zei je reeds, dat ik de straat geheel kon afzien, dat wil dus zeggen langs de huizen heen, en zoo was het ook onmogelijk, met nauwkeurigheid het punt vast te stellen, waar de agent ergens binnenging. Het huis van Jim is het in ieder geval niet, dat weet ik.

— Dan woont een van zijn vrienden er, en dan wist die krombeenige agent dat hij Jim op dat tijdstip daar kon aantreffen, hernam Raffles. Brand, er is hier werk in overvloed voor ons! En ditmaal gevaarlijk!

— Ben je van plan, je in dezen zaak te mengen? vroeg Brand verschrikt.

Zonder eenigen twijfel. Geloof je soms, dat ik dien schurk, die de misdaad steunt in plaats van ze te straffen, vrijuit zal laten gaan? Dat nooit! Staak nu de vrijage met die kip, drink dat glas schandelijk verdunde ale leeg en ga met mij mede, want dit is waarschijnlijk een zaak, waarin de minuten kostbaar zijn.

— Hoe zoo? vroeg Brand met zijn mond vol.

— Omdat, mijn waarde, morgenavond de overval zal plaats vinden in het Bankgebouw van de heeren Collin and Brewer.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK III.

DE HAND IN HET WESPENNEST.

De avondbladen reeds droegen er het hunne toe bij Raffles te sterken in zijn overtuiging, dat Inspecteur Carpenter op zijn best een zeer zonderlinge rol speelde in deze zaak. De komst van den geheimzinnigen bezoeker op het Bureau werd in de desbetreffende berichten beschreven. Verder heette het, dat deze bezoeker kostbare inlichtingen had verstrekt aangaande de verblijfplaats van een mitrailleur in de oude bergloods aan de kade, het nummer van den steiger werd genoemd, maar van het voorgenomen plan van een Bankoverval werd met geen enkel woord gerept! De bladen berichten voorts, dat de politie „onmiddellijk na de ontvangst van deze gewichtige mededeeling” met man en macht naar de loods was gegaan en een gepantserde auto, maar helaas te laat was gekomen. De vogel, in casu de mitrailleur, was reeds gevlogen. Er waren drie dingen mogelijk: of de bandieten hadden de lucht gekregen van den voorgenomen raid van de politie, of het was louter toeval dat zij even tevoren het moorddadig wapen hadden vervoerd, of de berichtgever was een praatjesmaker geweest die maar iets uit zijn duim had gezogen, in de hoop daarvoor door de politie te worden beloond.

Al die berichten, bijna eensluidend, waren klaarblijkelijk door Inspecteur Carpenter geïnspireerd. Raffles begreep dit aanstonds, en ook, dat de schelm daarbij een onvoorzichtigheid had begaan, door het te doen voorkomen, alsof zijn bezoeker hem maar iets op den mouw had willen spelden. Immers, die bezoeker zelf wist maar al te goed, dat er een mitrailleur geweest was, — en zou dus het zijne moeten denken van die zonderlinge veronderstelling omtrent zijn leugenachtigheid.

Ook was het wel zeer opmerkelijk, dat de politie meer dan een uur na zijn vertrek pas aanstalten ging maken, om zich van de waarheid zijner woorden te overtuigen.

Toen Raffles en Brand het bericht onder de oogen kregen, zaten zij in gezelschap van den reus Henderson, den braven chauffeur, en alle drie vermomd als gewone zeelieden, in de voorkamer van een vrij schamel flat, dat zij niet ver van Chamber Street nog dienzelfden ochtend hadden gehoord.

— Je ziet wel dat ik gelijk had Brand, zeide Raffles afgemeten. Die Mijnheer Carpenter is een groote schurk, maar als het

aan mij ligt, zal hij zijn straf niet ontloopen. De politie beschouwt mij nu eenmaal als haar vijand, en dat kan ik van haar standpunt billijken. Mijn methodes dreigen in tegen haar opvattingen. Intusschen — wij zijn eerlijke tegenstanders. En zoodra een politieman doet wat zijn plicht is, kan ik hem daarom ook hoogachten, in sommige gevallen zelfs eerbied toedragen, maar wanneer hij zich verlaagt tot daden van medeplichtigheid met de gemeenste schavuiten dan ken ik geen medelijden — want dan stel ik hem nog onder de ergste bandieten!

Brand gaf hierop geen antwoord, maar las het laatste gedeelte van het bericht nog eens door.

— Er wordt hier volstrekt niets van den beraamden overval gezegd!

— En ook dat is meer dan verdacht, Brand!

— Misschien heeft men geen sensatie willen wekken en daarom de heeren Collin en Brewer willen waarschuwen.

Raffles lachte fijntjes en zei, met een spottend licht in zijn oogen:

— Het denkbeeld dat men te New-York zou terugschrikken voor het verwekken van sensatie is bepaald grappig, Brand. Neen, dit heeft natuurlijk een bijzondere beteekenis. En die kan alleen maar zijn, dat de aanslag nu eenmaal is beraamd, en dat hij voortgang moet hebben, ondanks alles.

— Maar wat je daar zegt is verschrikkelijk, Edward, riep Brand ontdaan uit. Want dat zou beteekenen dat Carpenter zelf bij dien bankroof betrokken is!

— Betrokken? Wel, ik denk dat hij hem bedacht, om niet te zeggen bevolen heeft, zeide Raffles koeltjes. En nu moesten wij maar eens een einde maken aan het theoretiseeren en tot handelen overgaan! Het is nu bijna geheel donker, de avondbladen zijn uitgekomen en wij kunnen aan den arbeid gaan.

— Ik stel mij dien arbeid aldus voor, begon Brand, met een schuinschen blik naar Raffles. Ik ga nu dadelijk naar den drogist een paar huizen hier vandaan, ik telefoneer naar de New-York World en ik deel mede, hoe de vork in den steel zit, onder meer dat er morgenavond een aanval op de Bank van Collin en Brewer zal plaats vinden, Carpenter wordt onmiddellijk geknipt, de Bankdirecteuren zijn gewaarschuwd, en.....

— En ik visch achter het net! voltooide Raffles kalm den zin.

— Maar je was volstrekt niet van plan om te visschen, wat dan ook, riep Brand wanhopig uit. Je zeide mij, dat de heeren Collin and Brewer je sympathiek waren, om hun ware menschlievendheid en dat dit vooral het motief was geweest, dat je dreef om de politie te waarschuwen.

— En daar blijf ik ook bij, Brand!

— Welnu dan?

— Je vergeet een ding. Ten eerste denk ik wel dat die Carpenter bijzonder sterk staat, anders zou hij zoo niet optreden. De man die hem beticht moet dus op zijn beurt wel over zeer scherpe wapens beschikken en op dit oogenblik heb ik er nog niet een.

— Die agent — zijn medeplichtige?

— Mijn waarde, die zal alles ontkennen, zoolang hij maar adem heeft!

— Goed, maar er zal toch een onderzoek naar de zaak worden ingesteld?

— Dat is nog de vraag! Weet jij of die Carpenter goede vrienden is met het blad dat je wilt opbellen?

— Dan telefoneer ik naar een ander!

— Met juist dezelfde kansen! Neen Brand, dat is de weg niet! Misschien zou er een schandaal ontstaan, misschien zou men zelfs een onderzoek instellen — maar waarschijnlijk veel te laat! Carpenter zal den tijd hebben gehad om alles wat hem zou kunnen compromitteeren te vernietigen.

— Brieven en mededeelingen vernietigt men — maar geen agent met kromme beenen.

— Waarom niet? zeide Raffles terwijl hij strak aanzag. Ik houd het er voor, dat een kerel als de Inspecteur blijkt te zijn voor geen enkel middel zal terugdeinzen, als hij in het nauw wordt gedreven.

— Dat zal ik nooit gelooven! riep Brand verontwaardigd.

— Laten wij dan maar hopen, dat de omstandigheden je nooit tot dat geloof zullen dwingen, hernam Raffles. Ik zie wel, dat je de toestanden hier nog niet goed kent, mijn waarde — en dat ik het naief geloof aan de edelmoedigheid van den mensch nog niet in je heb kunnen uitroeien! Misschien denk je over eenige dagen al anders — tenminste in dit speciale geval! En nu genoeg gepraat! Henderson, maak je ook gereed mijn jongen — want niemand kan zeggen of wij beiden van nacht de hulp niet behoeven van een paar stevige vuisten.

— Wordt er met het geboefte gevochten, Mylord? vroeg de reus met schitterende oogen.

— Ik kan je niets met stelligheid beloven, James — maar de kans is niet geheel en al buiten gesloten, antwoordde Raffles met een lachje. En nu zullen wij eens allereerst gaan zoeken naar dat huis van den vriend van Rooden Jim!

Een oogenblik later stonden de drie mannen op straat. Het was een duistere smalle, mistroostige verbindingsweg tusschen twee bredere straten en midden in een volkswijk, in hoofdzaak bewoond door Italianen, door de echte New-Yorkers met zekere minachting Dago's genoemd.

Het was omstreeks negen uur toen zij, zonder veel te spreken, hun tocht ondernamen naar de straat, kaarsrecht over een lengte van wel twee mijlen, waar zich ergens het huis moest bevinden, waaraan de agent met zijn opvallende beenen zulk een geheimzinnige bezoek had gebracht, dien middag.

Op het oogenblik dat ze die zouden ingaan, bleef Brand staan en zei zacht:

— Ik weet dat het voorbij de derde dwarsstraat was van de loods af gerekend, rechts. Ongeveer halverwege tusschen de derde en vierde straat!

— Dat is tenminste al iets, meende Raffles. Wij zullen er eens langs loopen. Met den echten slentergang van bevaren zeelieden, volkomen in hun rol, gingen de drie mannen de donkere straat binnen, politie viel er weinig of niet te zien. En toch was het een publiek geheim, dat er juist in die straat een paar clandestiene speelholten en drankgelegenheden waren, om nog niet eens te spreken van een opiumkit, waar tevens, zooals gefluisterd werd, schandelijke bacchanalien werden gehouden, waaraan menigmaal zeer rijke lieden deelnamen, terwijl de eigenaar van die inrichting verdacht werd van een uitgebreiden handel in blanke slavinnen. Ten overvloede stond de straat hierom in een kwaad gerucht, wijl zij als het ware een brandpunt was van den smokkelhandel. Zij maakte deel uit van een der oudste wijken van New-York, sommige huizen dateerden nog uit de zeventiende eeuw, en hier en daar vormden zij een ware doolhof van gangen en slopjes, waarin het goed wegschuilten was door de speurende oogen der drankbeambten.

Welk een verschil leverde deze morsige, sombere havenstraat op, naar het uiterlijk, met een van die breede dwarsstraten van de Vijfde Avenue — waar niettemin de misdaad even welig tiert, maar dan gehuld in zijde en fluweel, en overstraald met het licht van dure danceings en nachtrestaurants!

De drie mannen liepen intusschen onge-

stoord verder, en kwamen slechts nu en dan wat varensgezellen, een paar rampzalige vrouwen uit de clandestiene kroegen en ook nog eenige verdachte kerels tegen, die schuins naar hen loerden, van onder de groote kleppen hunner sportpetten. Slechts eenmaal zagen zij een agent, die met de handen op den rug kalm voortstapte, en hen in het voorbij slechts even vlug opnam.

Maar eensklaps matigde Brand zijn schreden, en fluisterde, met een vluggen blik terzijde:

— Hier moet het ergens geweest zijn! Hier ging de agent binnen, in een van deze smalle, hooge huizen.

— Laten wij eerst maar eens verder loopen, zeide Raffles, op dezelfde zachten toon. Wij moeten ons volstrekt niet bloot geven. Een paar huizen verder is het hol van Roode Jim. Weet je zeker dat het daar niet geweest is?

— Welneen! Dat weet ik niet zeker! Het is wel mogelijk, dat de agent daar is binnen gegaan. In ieder geval moet hij in een van deze vijf of zes huizen zijn geweest!

Zij zwegen nu weder en gingen verder.

Maar op den hoek van de volgende straat stond Raffles stil, gaf zijn metgezel een wenk en in het stille, donkere zijstraatje hielden zij een korten krijgsraad.

De ramen van de woning van Roode Jim zijn donker! begon Raffles, op gedempten toon. De kerel is dus niet thuis. Mij dunkt dat wij maar eens moesten binnengaan. En vinden wij hem niet, dan kan misschien Schele Tom ons wel inlichtingen geven.

Hij heeft A. gezegd en zal nu misschien ook wel B. willen zeggen!

— Als ik hem was, zou ik mij maar in acht nemen, Mylord, meende Henderson hoofdschuddend.

Dat ziet hij zelf ook wel in, en ik heb hem geraden na zijn ongevraagde inlichtingen, maar zoo spoedig mogelijk New York te verlaten, want de bende van de Zwarte Broeders heeft een langen arm, die ver reikt!

— Maar hoe hem hier te vinden?

— Daar denk ik ook juist over. Mij dunkt dat wij maar moesten beginnen eens een kijkje te nemen bij Roode Jim!

— Maar men zal ons zien binnengaan, en achterdocht krijgen!

— Ik ben ook niet van plan om de straatdeur te gebruiken, wij zullen liever een dakluik benutten! Is hij thuis dan kunnen wij hem meteen overvallen en eens zien of hij niets wil loslaten.

— Maar hij zelf zal toch volstrekt niets afweten van de medeplichtigheid van Carpenter, zooals je zelf al hebt opgemerkt?

— Dat verwacht ik ook niet. Maar hij weet misschien andere zaken, die ons op een spoor kunnen brengen.

Raffles keek spiedend om zich heen, draaide zich om en bemerkte dat hij met den rug naar een houten schutting had gestaan, van een paar meters hoog, die een soort van erf of binnenplaats afsloot.

Waarschijnlijk in gebruik bij een kleine fabriek die wat verder in de zijstraat stond. Hij keek omhoog en zijn scherp oog had al spoedig de brandtrap ontwaard, die zich langs den achterwand van de fabriek omhoog slingerde, en die stellig beneden op die binnenplaats moest eindigen. Aan deze zijde zou het natuurlijk onmogelijk zijn van het fabrieksdak af de huizen te bereiken, waartoe dat van Roode Jim behoorde, want het was hier een groote, open plek, maar aan het andere einde van het blok zou het allicht beter gaan. Het moest in ieder geval eens onderzocht worden.

Hij deelde zijn voornemen dadelijk aan Brand mede, die met een zorgelijk gelaat toelusterde en toen zachtjes zei:

— Ik weet het niet, maar die heele onderneming komt me gewaagd voor. Nog nooit heb ik zoo sterk het gevoel gehad, dat wij de hand in een wespennest steken.

— Dan zal het zaak zijn om maar aanstonds stevig toe te grijpen! merkte Raffles droogjes op.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

DE DOODE MAN.

Zij liepen nog wat verder de zijstraat in, totdat zij een vrij wankele deur bereikten in de houten schutting. Er was een zeer eenvoudig slot aan, hetgeen Raffles in een ommezien had weten te openen. Nog even wachtten zij, tot er niemand meer viel te zien in de straat, en toen glipten zij snel als de gedachte door de deur en bevonden zich op de stikdonkere binnenplaats die inderdaad bij de fabriek bleek te behooren, want een groot deel ervan stond vol vaten, withouten kisten en gevulde zakken, misschien met cement of zand.

Raffles, wiens oogen zelfs in de dichtste duisternis nog wel iets konden ontwaren, geleidde zijn twee metgezellen naar den voet van de brandtrap, die omstreeks twee meters boven den grond eindigde. Zij was daar afgesloten met een ijzeren hek, dat alleen van de binnenzijde af geopend kon worden. Maar door zulke kleinigheden liet de groote Avonturier zich nimmer weerhouden! Op een enkelen wenk van hem, plaatste Henderson zich zoo dicht mogelijk bij den trap, met een lenigen sprong was Raffles op zijn schouders, richtte zich op, kon nu heel gemakkelijk de leuning van de brandtrap grijpen, heesch er zich aan op en stond het volgende oogenblik op het onderste portaal. Terwijl hij het hekje openduwde, was Brand op zijn beurt reeds op de machtige schouders van den reus geklommen en voegde zich bij hem.

— Moet ik hier achterblijven Mylord? klonk een stem uit de duisternis?

— Het is misschien beter dat je ons vergezelt, James! antwoordde Raffles. Men weet in deze wijk en vooral in deze huizen, nooit welke ontmoetingen men kan hebben. Daar ligt geloof ik een rol stevig touw, gooi ons dat toe, dan zullen wij er een lus van maken met twee knopen waarin je je voeten kunt zetten.

Henderson vond niet zonder eenige moeite inderdaad een rol versleten hijschtouw, sneed daar een flink stuk af, en wierp het op goed geluk naar het beneden einde van de trap, waar Raffles het aanstonds opving. Hij sloeg het touw om een spijl van de trap, legde toen een knoop in de beide uiteinden, deed dit nog eens in het midden, en verschafte Henderson aldus een soort van touw ladder, die den reus in staat stelde, zonder veel moeite op zijn beurt het laagste portaal van de brandtrap te betreden. Zij klommen nu haastig

verder, hun stappen zooveel mogelijk dempend, totdat zij het platte dak van de fabriek bereikten. Deze strekte zich uit van de eene zijstraat tot bijna de vorige, en ging daar onmerkbaar over in een paar gebouwen die bijna even hoog waren.

Raffles had echter reeds eerder gezien dat zijn verwachting niet bedrogen zou worden, en dat hij langs dezen kant met weinig moeite het huis van Roode Jim zou kunnen bereiken.

Inderdaad moesten zij slechts twee maal een ouderwetschen puntgevel beklauteren, en dat zou voor minder geoefende en stoutmoedige mannen in de duisternis moeilijk genoeg zijn geweest. Zij echter waren reeds een half uur later op de plek waar zij wilden zijn, dat wil zeggen op het dak van het oude huis, waar de beruchte bandiet op de eerste verdieping twee kleine kamers bewoonde. Van hun standplaats konden zij nu de geheele binnenplaats overzien met de talrijke verlichte ramen die daar op uit zagen. Nu en dan klonk een schelle, kijkvnde vrouwenstem, het geblaf van een hond, of het gejammer van een kind dat geranseld wordt.

De maan was zoeven opgekomen, en zij moesten zich plat op het dak leggen, om te voorkomen dat hun donkere gestalten zich duidelijk zouden afteekenen tegen den lichten hemel. Zij hadden echter spoedig het dakluik gevonden, dat zich zonder eenige moeite van buiten liet openen. Voor inbrekers was men in deze buurt blijkbaar heel weinig beducht!

Een voor een daalden zij het smalle trapje af, dat meer op een ladder geleek, kwamen op een donkere zolder, die vol rommel stond, oude fietsen, wrakke meubelen een geheel versleten matras, die zij niet zonder moeite wisten te ontwijken en vonden de trap naar beneden.

Hier stonden zij stil en luisterden.

Er klonk echter niet het minste gerucht, en het leek wel alsof het huis was uitgestorven, alsof geen van de bewoners thuis was.

Het was Raffles overigens bekend, dat het zoo goed als uitsluitend werd bewoond door gevaarlijk gespuis, en dat het een soort clubgebouw was van de Zwarte Broeders. Het was heel goed mogelijk, dat alle bewoners op dit oogenblik op een rooftocht uit waren. Hij besloot echter zijn tocht nog voort te zetten, in de hoop dat hij iets zou kunnen

ontdekken in de woning van Rooden Jim — een brief — een afspraak — een paar snippers papier.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, overtuigde zich dat hij zijn revolver gemakkelijk kon grijpen en begon rustig de trap af te dalen, zooveel mogelijk zorg dragend dat de treden niet kraakten. De bovenste verdieping liepen de drie mannen voorbij, want deze was, zooals Raffles gezegd had, onbewoond. Zij waren echter de volgende trap nauwelijks halverwege afgedaald, waarbij Raffles vooraan liep, of deze stond plotseling stil, en tot zijn verbazing bemerkte Brand dat hij de lantaarn doofde.

Het volgende oogenblik werd het hem duidelijk waarom Raffles dezen voorzorgsmaatregel nam. Van de plek waar hij stond, omstreeks vijf treden hooger dan Raffles, kon hij nog juist het ondereinde zien van een gangdeur, die tamelijk wijd openstond. Zij moest behooren bij een kamer waar licht brandde, of waar het schijnsel van de maan ongehinderd kon binnendringen door een raam zonder gordijnen.

Hij hoorde in de duisternis hoe Raffles met een zacht sissend geluid tot voorzichtigheid maande en hoe de veiligheidspal van een revolver werd teruggetrokken.

Instinctief omvatte hij zelf den kolf van zijn browning en daalde heel voorzichtig, op den tast nog eenige treden af, totdat hij laag genoeg was gekomen om op zijn beurt in de kamer te kunnen zien, waartoe de half openstaande deur toegang gaf.

Hij had moeite een kreet te weerhouden,

Van de kamer was een vrij groot stuk te overzien. In het midden stond een vierkante tafel, waarvan men omstreeks de helft kon waarnemen. Naast die tafel nu, op een rieten stoel, zat onbewegelijk een man, die hem grijnzend scheen toe te lachen met wijdopen mond, die al zijn tanden toonde. Het maanlicht overgoot deze stille gedaante met een stroom van wit, koud licht, dat zijn wijdgeopende zwarte oogen op een vreemde wijze deed tintelen.

Zijn eene arm rustte op de tafel, en vlak bij den elleboog lag een omgeworpen, tinnen drinkbeker. Wat verder stond een gekurkte flesch.

Brand had al heel wat gezien tijdens zijn avontuurlijk bestaan aan de zijde van Raffles, maar het schouwspel van dien onbewegelijken man in het maanlicht, die daar zat te schaterlachen zonder dat hij eenig geluid uitbracht, deed hem huiveren. De indruk was nog sterker, omdat de man zijn zwarte

oogen recht op de zijne gevestigd scheen te houden.

— Zou het een krankzinnige zijn? Maar wat deed hij daar? Waarom bleef hij zoo onbewegelijk zitten? Waarom sprong hij niet op bij het zien van die indringers? Of was het misschien mogelijk dat hij nog niets gehoord of bespeurd had?

Hij bemerkte slechts aan een zwakke trilling van de trap dat Raffles nog verder was afgedaald, en volgde dien nu, gereed om van zijn wapen gebruik te maken, als het noodig was. Hij stak een tastende hand uit en raakte een schouder van Raffles, die langzaam voortging de smalle gang overstak, en de deur nog wat verder open duwde.

Het maanlicht deed den loop van zijn revolver zwak glanzen.

En weer had Brand groote moeite zich niet te verraden door een schreeuw, want nu eerst had hij den man aan de tafel herkend.

— Schele Tom! fluisterde hij ontzet. Wat is er met hem?

— Wel, hij is dood! antwoordde Raffles, nauwelijks verstaanbaar. Zie maar, alle leven is uit zijn oogen geweken, als hij leefde zou hij zich al lang hebben moeten bewegen, zou hij ons hebben moeten zien!

Raffles was de kamer eens binnengetreden, en trad op den grijnzenden man toe. Hij behoefde hem slechts even aan te raken om overtuigd te zijn dat hij goed had gezien. De afschuwelijke, menschenlijke pop verloor het evenwicht, draaide op een zonderlinge wijze rond, gleeed van den stoel, en sloeg met een doffen smak op den houten vloer neer.

De drie mannen drukten zich dadelijk in de donkerste hoeken van de kamer tegen den wand, en wachtten.

Maar het geluid van den val deed niemand toesnellen. Het was dus wel zeker dat het huis onbewoond was op dat oogenblik.

Na eenige seconden doodstil te hebben gewacht, traden Raffles en Brand weer op den doode toe en wentelden hem op den rug. De val had den vreeselijken lach op zijn gelaat niet kunnen wegvagen. Nog altijd gaapte de mond, als van iemand die schaterert om een goed geslaagde grap, de blinkende tanden waren alle zichtbaar, de zwartachtige, als leder geworden tong lag gezwollen achter in den mond.

— Mijn God — wat is er toch met hem? vroeg Brand heesch, terwijl hij opkeek naar het gelaat van Raffles dat bleek en strak was in het maanlicht.

— Wel het is zoo klaar als de dag dat ze hem vermoord hebben, en zeker nog nauwe-

lijks een kwartier geleden, antwoordde Raffles, en zijn oogen glansden als koud staal, zijn vuisten waren gebald. Het is natuurlijk een wraakneming, daaraan valt niet te twijfelen. Zij hebben den armen drommel nog juist bijtijds weten te pakken en hij heeft te lang gewacht met zijn vertrek.

— Maar hoe hebben zij kunnen weten dat Schele Tom ons die mededeelingen had gedaan betreffende den bankoverval?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! De ongelukkige dronk veel, en wie weet heeft hij in een beschonken bui iets losgelaten. Hoe het ook zij — ze zijn er achter gekomen en dit is zijn straf!

— Maar hoe hebben ze hem gedood? Ik zie geen bloed — geen enkel spoor van geweld — ja zelfs geen buil! Het lichaam is nog niet eens koud!

Zonder te antwoorden richtte Raffles zich op en deed een stap naar de tafel. Hij greep de tinnen kroes, die was omgevallen en waarin nog enkele druppels over waren van een helder gele vloeistof. Hij rook er aan, bevochtigde zijn pinktop een weinig, bracht die voorzichtig aan zijn tong, spooog dadelijk weer uit, en zei slechts:

— Vergift! Zij hebben hem gedwongen vergift te drinken. Lysol — vermoedelijk vermengd met strychnine! De arme kerel hield al te veel van een groeje — maar dit is hem te sterk gebleken! O — die duivels! Maar zij zullen er voor boeten, dat zweer ik. Schele Tom was een bandiet, zonder twijfel, maar het is beestachtig, hem op deze wijze te straffen! Hij moet verschrikkelijk geleden hebben! Naar de uitdrukking van zijn gezicht te oordeelen moet hij krankzinnig van schrik zijn geworden nog voor hij dronk, en hebben ze hem met geweld den inhoud van de kroes in zijn keel moeten gieten.

Brand keek met een huivering van afschuw neer op het afzichtelijk vertrokken gelaat, zoo veranderd dat hij het eerst niet herkend had, en wilde iets zeggen, toen hij verschrikt ophield en luisterde.

Onder in het huis klonk eenig gerucht, alsof men daareven was binnen getreden.

Raffles had het aanstonds ook gehoord en fluisterde:

— Daar zijn zij! Zij komen nu zeker om het lijk weg te halen dat hier onmogelijk kan blijven.

— Dan zullen wij hen zeker met revolver-schoten ontvangen, Mylord! gromde Henderson, wit van woede en verontwaardiging.

— Wij zullen niets van dien aard doen, James — want wij weten niet wie daar aan-

komen. Het is immers mogelijk dat het ook politie kan zijn. Bovendien — schieten in deze buurt wil zooveel zeggen als zijn doodvonnis onderteekenen, wanneer men niet tot een van de bende behoort, en dus als een indringer wordt beschouwd. Naar boven dus — en heel zachtjes! Geen tegenspraak, Henderson! Ik verzeker je, dat zij hun straf niet zullen ontloopen, maar het zou gevaarlijk zijn, hier op dit oogenblik de geheele wijk tegen ons in het harnas te jagen, — vooral nu mijnheer Carpenter het geboefte blijkbaar de hand boven het hoofd houdt! Wij zullen de deur in het oog houden, zoodat wij kunnen zien wie er komen.

Vlug verlieten de drie mannen het lugubere vertrek met zijn schrikwekkenden bewoner, en slopen de trap op. Het was hoogtijd, want reeds kraakten daar omlaag de treden onder de schreden van vijf of zes mannen, die opgewonden onder elkander fluisterden.

Raffles was als laatste naar boven gegaan en had zich nu geposteerd in de kromming van de trap, zoodat hij nog altijd de portaalgang daar beneden, een stuk van de deur en een klein gedeelte van het vertrek kon overzien als hij zich diep voor overboog.

De schreden kwamen hoe langer hoe hooger en toen kraakten de planken van het smalle portaal, en twee keurig verlakte molières werden zichtbaar, waarboven een paar geurige, zijden sokken, en een gedeelte van een keurige, zwarte pantalon die blijkbaar bij een avondtoilet hoorde. Raffles greep zich stevig vast aan een van de stijlen en hurkte zoo diep mogelijk neer in de duisternis, teneinde den man te kunnen zien, die daar zoo fijn gekleed naar zijn slachtoffer kwam kijken. Deze was echter blijkbaar zeer lang, en het was Raffles onmogelijk, tenzij hij zich zelf had bloot gegeven, met zijn blik hooger te reiken, dan tot een glanzende witte boord, een stukje van een uitgeschoren nek en een sierlijk gestrikt dasje. Hij zag verder een overhemd, dichtgehouden met twee zwarte parelen, een wit satijnen spireevest en een smoking met een gardenia in het knoospunt. Maar hij hoorde de stem van den man, die onverschillig en vrij luid zei:

— Nu — hij heeft zijn bekomst gehad! Ruimen jullie het nu maar gauw op, want wij kunnen dat aas hier niet laten liggen. De stank zou ons verraden, ha, ha!

Raffles meende zich flauwtjes de stem te herinneren ofschoon het hem op dat oogenblik niet wilde te binnen schieten, waar en wanneer hij die vroeger kon hebben gehoord. De stem echter die nu klonk, herkende hij onmid-

dellijk — het was Rooie Jim die sprak :

— Kom maar mee naar binnen jongens ! Hebben jullie den zak ? Stop er hem maar gauw in en dan het zaakje op de auto en naar het water !

Vier mannen traden het vertrek binnen, de hoofdelooze man in de smoking bleef echter op de gang. Hij had een sigaret opgestoken en de rook daarvan steeg naar boven en drong Raffles in de neusgaten.

Hij snoof den reuk diep op, en hij wist dat hij ze niet zoo spoedig meer zou vergeten. Het was de lucht van een zeer dure sigaret, vervaardigd van Cubaansche tabak een weinig zoet, en met een eigenaardige, eenigszins wrange reuk.

Maar er klonk een lichte kreet in het vertrek en hij hoorde de stem van Rooden Jim die zei :

— Zoo'n kunstemaker ! Hij is van zijn stoel geduikeld ! Altijd grapjes, die Schele Tom ! Wie van jullie is er aan die kroes geweest ?

Er kwam geen antwoord.

— Ik weet zeker dat die kroes was omgevallen, toen ik daarnet als laatste de kamer uitging, hernam Jim, nu met iets dreigends in zijn stem.

— Kan Tom die zelf niet overeind hebben gezet ? vroeg een der mannen.

— Kun jij goocheltoeren maken als je hardstikke dood bent ? hernam Rooie Jim ongeduldig. En dat omvallen bevalt me ook niet erg ! Het is een leuningstoel, en hij lag met zijn kop heelemaal achterover ! Wat moet dat beteekenen ?

Er kwam alweer geen antwoord, maar de man op de gang zei, tusschen twee trekjes aan zijn sigaret door :

— Ik zou me daar nu maar niet om bekommeren, Jim !

— Niet om bekommeren chef ? Maar dat doe ik wel degelijk ! Wij zijn hier een kwartier weg geweest — en daar heb ik spijt van als haren op mijn kop ! In dat kwartier is er hier iemand binnengegaan, dat staat vast, want ik kan desnoods nog aannemen dat zoo'n tinnenkroes door het schudden van het huis, als er een zware auto voorbij rijdt, omvalt als hij stond — maar niet, dat hij uit zich zelf overeind komt staan, als hij al was omgevallen.

— Kom, je zult je wel vergist hebben ! meende de rooker, een weinig ongeduldig. Je zult niet goed hebben gezien !

Rooie Jim scheen wat nijdig te worden, want hij pruttelde een vloek, en zei toen :

— Sluit me dan maar dadelijk op in een besjeshuis ! Dacht u dat ik geen oogen meer

in mijn hoofd heb ? Ik zeg u dat mij niets ontgaat. Die kroes lag onderstboven en daar zweer ik op ! Nu staat hij overeind, een heel eind van de plaats waar hij viel, en dat bevalt mij niet. Jongens, doorzoekt het heele huis. Alle kamers, versta je ! Behalve natuurlijk waarvan de deur op slot was !

— Heb ik je daartoe bevel gegeven, Rooie Jim ? vroeg de man in de smoking op scherpen toon, en een stap naar de deur doende.

— Dat heb je niet, chef, maar luister nu toch eens ! zeide Tom, nu bijna smeekend. Ik zeg u nog eens, dat ik me onmogelijk kan hebben vergist, dat er hier vreemden zijn geweest, die hem hebben aangeraakt, en die kroes hebben onderzocht. Het kan onmogelijk anders ! Zoo'n tinnen beker komt niet vanzelf overeind staan. Geloof u me toch !

De toon van den bandiet was zóó dringend, dat de Chef — hij was klaarblijkelijk de aanvoerder van het troepje — aan het wankelen werd gebracht en toen kortaf beval :

— Bedenk voortaan dat ik hier alleen te bevelen heb, en ga dan nu je gang maar, want misschien heb je wel gelijk, maar maak een beetje voort, want er valt vannacht nog meer te doen. Ik wacht op de bekende plek — ik pas er voor, om in jullie smerige spelonk mijn goed vuil te maken. En wat je vindt, en hier niet thuis hoort, dat maak je natuurlijk af !

En met deze woorden, op de eenvoudigste toon van de wereld uitgesproken, daalde de heer in avondtoilet de trap weer af, en Raffles kon nog juist even boven op zijn hoofd zien — zwart glanzend haar, met een heel klein maantje in het midden....

Raffles had Brand, zooals men wel denken kan, reeds eenige oogenblikken tevoren in de ribben gestooten, en de jonge man had dit zwijsend bevel dadelijk begrepen en had het aan Henderson doorgegeven, zoodat die twee reeds een trap hooger waren toen Rooie Jim aanstalten begon te maken het huis te doorzoeken dat hem zoo verdacht voorkwam.

Als een kat sloop Raffles zijn beide metgezellen nu achterna, haalde ze een verdieping hooger in, en fluisterde daar :

— Op den zolder is de beste gelegenheid om hen zonder al te veel lawaai te woord te staan ! Vlug naar boven !

Zij liepen zoo vlug, dat het niet mogelijk was het geluid van hun schreden op de smalle, houten trap volkomen te dempen, maar gelukkig werd het overstemd door het gerucht, dat de bandieten, die hen volgden, zelven maakten.

En zij wonnen telkens een weinig, want de schelmen onderzochten op iedere verdieping

niet alleen de gangen en de gangkasten, maar ook de woningen, waarvan de deuren open was gebleven.

Zij deden dat echter haastig, misschien wel uit vrees dat de indringers zouden weten te ontsnappen, en het drietal had dan ook ternauwernood den zolder bereikt, of er klonken reeds voetstappen op de zoldertrap van een der ijverigsten, die geheel alleen naar boven was gesneld.

Die ijver zou hem noodlottig worden, want hij had nauwelijks het hoofd boven den zoldervloer, of een zware, gespierde hand vatte hem in den nek, en trok hem verder naar boven, zeer onzacht, om hem vervolgens tegen den vloer te drukken, zoodat hij zich nauwelijks verroeren kon. Hij wist echter zijn rechterhand nog wel te bewegen, en stak die in zijn zak om naar een wapen te grijpen, maar Henderson had het gebaar gezien, en gaf den man met zijn korten knuppel een tik op het hoofd, juist zooals men een konijn behandelt, dat voor het middagmaal moet dienen. De slag kwam vrij hard aan, en misschien zou een ander man dit avontuur als zijn laatste hebben moeten beschouwen, maar deze schelm had zeker een buitengewoon hard hoofd, althans hij volstond er mede, een soort van snik te geven en toen als een zak zout op den vloer te rollen, waar hij onbewegelijk bleef liggen.

Deze geheele bewerking, afdoende als zij was, had nauwelijks een paar seconden in beslag genomen.

Maar de anderen kwamen tegelijk, misschien wel omdat zij boven hun hoofden een verdacht gestommel hadden gehoord. De man die vooraan liep was een kaalhoofdige Ier met een gezicht als een bulldog, en die met zijn groote revolver gewapend was, een ouderwetsch wapen, zooals de filmcowboys ze nog steeds dragen. Achter hem bevond zich een man die een zaklantaarn droeg en daarmee den zolder belichtte. Natuurlijk zag hij onmiddellijk het roerlooze lichaam van zijn makker en gaf een schreeuw. Het volgende oogenblik trof de lichtstraal Raffles, die juist achter een vrij hoogen kist dekking wilde zoeken, en de man met de revolver schoot.

De kogel floot Raffles langs het rechter oor. Hij draaide zich bliksemsnel om en vuurde op zijn beurt, zonder echter te kunnen mikken. Het geluk was echter op zijn hand, want er klonk een rauwe kreet, het zware wapen viel op den vloer en de Ier, midden in het voorhoofd getroffen, stortte ruggelings achterover, de trap af, en nam in zijn val den man

met de lamp mee.

In de duisternis hoorde men Rooie Jim, die zich tegen den muur had gedrukt ijselijk vloeken en verwenschingen uitte aan het adres van den onhandigen schutter. Hij werd beantwoord met een onderdrukt gekreun van den lampman, die in zijn val waarschijnlijk een arm of been had gebroken. Het vierde lid van het gezelschap, voorzien van een modernen browning en gekleed als een echte dandy in een koffiebruin complet en met een fraaien deukhoed op, toonde zijn moed, door weer naar boven te krabbelen, Jim voorbij, plotseling zijn elektrische toorts te ontsteken, en snel achtereen drie schoten te lossen, op goed geluk. Er was namelijk niemand meer te zien op den zolder. Maar dat er toch nog wel iemand was, bleek hem maar al te duidelijk, want een revolverkogel maakte een zuiver rond gaatje in het fraaie colbert, ter hoogte van den rechterschouder en deed den man met een luiden kreet voorover storten.

Jim zag in dat het zijn tijd werd om over den terugtocht te denken. Binnen een halve minuut had hij vijf en zeventig procent van zijn strijdmacht verloren, en de duivel mocht weten hoeveel kerels er op dien zolder waren. Misschien was het zelfs wel politie!

Hij koos dus de wijste partij, onder de gegeven omstandigheden, en aanvaarde den aftocht met een snelheid, die een gunstige getuigenis aflegde van zijn bekendheid met het oude huis.

— Daar loopt er een weg Mylord! Zal ik hem nagaan? stelde Henderson fluisterend voor, neergeknield achter een groote ton, van waar hij zoeven gevraagd had.

— Neen, James, dat is te gevaarlijk, antwoordde Raffles. Hij zou zich kunnen verschuilen en je achter een hinderlaag neerschieten. Het was geloof ik Jim, die ons daar zoo overhaast verliet. Wij zullen hem wel terugvinden, later. Vlug naar het dak, en gemaakt dat we naar beneden komen. Misschien vinden wij in de buurt dien heer met het prachtige colbert wel, die voor mij altijd de Ont-hoofde heeft gespeeld.

Maar aan die verwachting zou niet worden voldaan. Want toen de drie mannen twintig minuten later den beganen grond bereikten, en alsof er niets gebeurd was den hoek van de zijstraat omsloegen, was er noch van een auto, noch van Rooien Jim, noch van den hoofdloozen heer in de smoking, meer iets te zien.

HOOFDSTUK V.

DE WAARSCHUWING.

Als Raffles er nog aan mocht hebben getwijfeld, dat Inspecteur Carpenter een hoogst dubbelzinnige rol speelde, en een buitengewoon gevaarlijk sujet was, dan zou de lezing van de ochtendbladen hem wel zekerheid hebben verschaft. Inderdaad werd daarin slechts met weinige woorden melding gemaakt van „een bloedige ruzie in een oud huis bij Chambers street”, zonder dat er ook maar een enkele naam genoemd werd. Arrestaties hadden er volstrekt niet plaats gehad, en dat was dan ook niet wel mogelijk geweest. Van den dooden man in de maanlichte kamer — geen lettergreep. Het was alsof Schele Tom of nog leefde, of in het geheel niet bestaan had! Van dit onbeteekenend feit scheen men in het geheel geen melding te maken, er was een man verdwenen — wel nu, dat gebeurde zoo vaak in een stad als New York! Nu rustte zeker ergens zijn gemarteld lichaam op den bodem van de Hudson, van East River, of van een der donkere, diepe verbindingskanalen, bezwaard met een stuk oud ijzer of een steen. Zijn vrienden zouden misschien eenige malen naar hem vragen en dan zou Schele Tom vergeten zijn.

Maar Raffles vergat hem niet, den armen drommel, die zoo zwaar geboet had voor zijn verraad, en hij zou hem wreken, dat zwoer hij! Tom was zonder eenigen twijfel een schavuit geweest, weinig minder verachtelijk dan degenen die hem hadden vermoord — maar dat deed niets tot de zaak af.

Goed vermomd had Raffles vroeg in den morgen, ditmaal alleen nog eens een bezoek gebracht aan de wijk waar zich het drama had afgespeeld, en gepoogd daar iets op te vangen van de gesprekken in de matrozen kroegen en de kleine geheime speelhuizen, maar hij kreeg alleen maar te hooren dat er op den zolder van het huis van Rooie Jim een kerel met een ingeslagen schedel was gevonden, die nu in het ziekenhuis lag en die nog altijd buiten bewustzijn was, maar van den zwaar gewonden bandiet in het bruine complet werd niet gerept, evenmin als van den kerel die dwars door het hoofd was geschoten. Vrienden hadden dus kans moeten zien den gewonde en den doode ongemerkt weg te halen, of wel — en dit was nog veel waarschijnlijker — Carpenter had streng bevel gegeven over de zaak tegenover de pers te zwijgen, wellicht onder voorgeven, dat „open-

baarheid het onderzoek der politie zou bemoeilijken”, zooals de geijkte term luidt wanneer de handhavers van orde en wet om de een of andere reden met de handen in het haar zitten.

Het kon ongeveer elf uur in den morgen zijn, toen er een deftig gekleed heer, bejaard reeds, maar nog krachtig gebouwd, het Bankgebouw van de heeren Collin en Brewer in de 14de straat binnentrad.

De ruime vestibule, waarop de verschillende loketten uitkwamen, was gevuld met klanten, en toevallige bezoekers, die zaken hadden te doen, cheque's moesten innen, of wissels moesten doen prolongeeren.

De bezoeker wierp een blik om zich heen, en een glimlach plooidde voor een oogenblik zijn lippen.

Toen stapte hij op den portier toe, in een eenvoudige uniform, die bij de wijdgeopende voordeur stond, en verzocht hen op zachten toon, aan een der firmanten te gaan zeggen, dat mijnheer Brown hem aanstonds verlangde te spreken.

De portier zeide, met een lachje:

— Dat zal op dit uur niet zoo heel gemakkelijk gaan, mijnheer. Heeft u een afspraak?

— Neen, dat niet!

— Dan ben ik bang dat u eerst een formulier zult moeten invullen, waarop u de reden van uw komst uiteen zet.

— Mijn vriend, geef mij dan maar zulk een formulier. — Ik ben overtuigd dat dit mij de deur onmiddellijk zal doen openen.

De man deed een zijstap naar zijn kleine, geheel met glas afgeschoten loge, nam een vel papier van een stapeltje op zijn bureau legde het gereed op het tafeltje naast de loge, en wendde toen bescheiden zijn blik af.

De bezoeker vulde het formulier met de gereedliggende pen in, en stelde het daarna den portier ter hand, die er dadelijk mee heen ging, zonder er een blik op te werpen. Hij kwam reeds een minuut later weer terug, blijkbaar zeer gehaast, en zeide, met een schuwen blik op den bezoeker:

— Wilt u mij onmiddellijk volgen, mijnheer? De heeren wachten u!

— Dat dacht ik al half en half! zeide de deftige heer droogjes. Ik volg je, vriend!

Langs een breeden, marmeren trap en over een fraai, met eikenhouten paneelen beschoten portaal, voerde de portier den bezoeker tot

voor een dubbele, hooge deur, en daar liet hij hem aan zijn lot over om zijn post weer te gaan innemen.

De bezoeker trad binnen en bevond zich in een hoog, goed verlicht, ouderwetsch en degelijk gemeubeld werkvertrek. Tusschen de twee hooge, tamelijk breede ramen stond een dubbele lessenaar, een machtig groot meubel, waarschijnlijk speciaal vervaardigd voor de Heeren Collin and Brewer. Die stonden nu vlak naast elkander, met den rug leunend tegen dit massieve stuk en op elkander gelijkend als tweeling broeders, beiden dik, beiden klein, beiden wit van haar en met gladgeschoren, blozende, goedmoedige gezichten. Toch waren zij zelfs geen familie van elkander. Mijnheer Collin had het formulier nog in de hand en begon dadelijk opgewonden maar op zachten toon heel druk te praten, zoodat de bezoeker afgemeten was binnen getreden, na de deur te hebben gesloten.

— Mijnheer Brown, wij hebben besloten u te ontvangen, ofschoon wij eerlijk moesten bekennen, dat wij eenige oogenblikken gearzeld hebben — wanneer dit soms een grap moet beteekenen, dan zou ik willen opmerken, dat wij ze zeer misplaatst achten, in deze tijden — wanneer het dat niet is, dan zult u ons een genoegen doen, zoo snel mogelijk mede te deelen, hoe die vork in den steel zit! Ik lees op dit formulier: „Naam — Josuah Brown. Adres: Hotel — Motief van het Bezoek: Hedenmiddag te verwachten overval op uw bank”. Komt dat uit?

— Wat den naam en het adres betreft — neen, mijnheer Collin. Die zijn verzonnen! en wat de hoofdzaak aangaat! dat zal van de omstandigheid afhangen en van de maatregelen die u denkt te treffen. Ik voeg hieraan toe, dat ik u waarschijnlijk wel schriftelijk zou hebben gewaarschuwd, wanneer ik het niet noodig had geacht, mij persoonlijk te overtuigen, dat mijn waarschuwing ook au serieux wordt genomen, en niet als een grap wordt opgevat, zooals gij reeds bijna gedaan hebt. Tenslotte zou ik het buitengewoon op prijs stellen, indien het mogelijk bleek, de politie buiten spel te laten, en dit, als ik mij zoo mag uitdrukken, onder ons op te knappen!

Alsof zij het van te voren hadden afgesproken, lieten de twee firmanten zich precies tegelijk op twee stoelen neervallen, en staarden den bezoeker onthutst aan, klaarblijkelijk ten prooi aan de grootste onrust.

Toen begon Collin weer:

— Maar — zeg ons toch, hoe gij dit kunt

weten? En waarom gij ons dan een gefinancierde naam hebt opgegeven?

Ernstig begon de bezoeker:

— Ik weet het, mijnheer Collin, omdat het plan mij is meegedeeld door een man, die deel uitmaakt van een dievenbende. Hij is om die reden reeds vermoord door zijn soortgenooten. En ik gaf u een anderen naam op — omdat ik moest vreezen, dat het noemen van mijn waren naam u wellicht zou afschrikken, en u zou doen besluiten mij niet te ontvangen.

— Wie — wie is u dan? vroeg mijnheer Brewer stotterend.

— Ik ben John Raffles heeren!

De uitwerking van het noemen van dien naam was bijna komisch. De beide firmanten vlogen van hun stoel op, alsof er een bom onder was ontploft, vielen er weer op neer, staarden eerst den deftigen heer, vervolgens elkander aan, en vervielen toen in een onverstaanbaar, bijna kinderlijk gebrabbel, van ontsteltenis en schrik.

Maar Raffles ging onverstoort en met de grootste kalmte voort:

— Ik had wel goed gezien! Mijn naam alleen brengt u geheel van de wijs! Ik verzeker u echter op mijn woord van eer, mijne heeren, en nog nooit heb ik dat gebroken — dat gij van mij niet alleen niets te duchten hebt, maar dat ik van plan ben u in deze zaak met al mijn vermogens en krachten te steunen. Men zegt dat ik een vijand ben der maatschappij. Het is slechts ten deele waar, al acht ik die maatschappij, zooals zij nu is, allesbehalve volmaakt. Ik ben een vijand van de schurken, de onrechtplegers, de onderdrukkers, en de uitzuigers van allerlei graad en rang. Daaronder bevinden zich natuurlijk ook bankiers. Het is me echter bekend — er is maar zeer weinig wat aan mijn aandacht ontsnapt — dat gij beiden van het goede hout gesneden zijt — dat gij ware philantropen zijt, en een zeer groot deel van uw winsten besteedt aan goede werken. Ik ben uw vijand niet — en al zult ge mij wel niet als zoodanig willen aanvaarden: ik ben uw oprechte vriend en ik geloof dat ik dat heb getoond door u te waarschuwen.

De beide kleine bankiers hadden eerst zeer ontsteld, daarna verbaasd, ten slotte zelfs komisch verlegen, toegelusterd. Zij wilden blijkbaar niet over hun weldaden hooren praten, onverschillig wie degeen was, die hun zooveel lof toezwaaide. Eindelijk zei mijnheer Collin, zijn bol voorhoofd bittend:

— Mijnheer Raffles — tja — wat zal ik

zeggen — heel aangenaam kennis met u te maken! Ik ben zeker — dat — hm — mijn compagnon van hetzelfde gevoelen is. Eh — eigenlijk zijn wij het niet volkomen eens met uwe methodes — verre vandaar — wij zien die dingen anders in, maar toch, wij hebben veel van u gehoord — en daarbij veel goeds — veel goeds! Neemt u plaats! Rookt u?

Raffles ging glimlachend zitten en zei, zonderling ontroerd door het kinderlijke in de gedragingen van die twee, zoozeer opelkander gelijkende, goedmoedige zonderlingen:

— Ik rook niets anders dan mijn eigen sigaren en sigaretten, heeren! Heel lang geleden ben ik eens van die regel afgeweken, en dat heeft me bijna bitter bezuurd! Laten wij liever over iets anders spreken.

— Dat wilde ik juist voorstellen, zeide mijnheer Brewer levendig. Ziet gij — mijnheer Raffles — zoo zouden wij wel willen weten, waarom gij er de politie wilt buitenhouden, die wij stellig zullen moeten waarschuwen.

— De politie is gewaarschuwd, mijnheer Brewer, antwoordde Raffles ernstig.

— Wat gij zegt! Maar — dan zie ik niet goed in, dan zien wij beiden niet goed in, waarom uw aangenaam bezoek, dat wij beiden op hoogen prijs stellen, eigenlijk werd afgelegd! Stapelde mijnheer Collin, en zijn zakdoek rijsde nog maar altijd heen en weer over zijn hoog voorhoofd.

Raffles keek de beide firmanten achter-eenvolgens oplettend aan, het deed hem zeer, die twee goede, niets kwaads denkende grijsaards, op de hoogte te moeten brengen van bijna ongelooftelijke laagheden. Maar het moest.

— De politie heeft u dus volstrekt niet zelve gewaarschuwd, mijne heeren?

— Met geen woord!

— Het is nu twaalf uur — als zij het had willen doen, zou het wel zeer laat zijn, vindt gij dat zelf ook niet?

— Inderdaad, zeer laat! bevestigde Brewer.

— Ziet gij? De zaak is — het zal u wel bekend zijn, dat niet alle politiebeambten in deze stad even betrouwbaar zijn?

— Ongetwijfeld zijn ons zekere beschuldigingen bekend, mijn waarde heer Raffles, zeide Brewer, die bijna instinctmatig ook zijn zakdoek had te voorschijn gehaald, en daarmee druk zijn voorhoofd begon te bewrijven. Ik voor mij heb nimmer geloof willen hechten aan die betichtingen. Het is schandelijk — het is monsterachtig....

— Dat stem ik toe — en het is helaas daarenboven ook nog wàar! zeide Raffles op zachten toon. Dit geval bewijst het, mijne heeren! De politie weigert eenvoudig de zaak

in handen te nemen, omdat er één is, een hooggeplaatste, wiens naam ik voorloopig niet wil noemen, die de schelmen de hand boven het hoofd houdt, die hen beschermt, en steunt — omdat hij zelf een deel van de opbrengst ontvangt! Hij neemt dranksmokkelaars onder zijn hoede, zoowel als inbrekers — handelaars in blanke slavinnen en agenten in verdoovende middelen!

De heeren Collin & Brewer waren zeer bleek geworden. Hun eenvoudige zielen konden iets dergelijks niet bevatten. Het klonk zoo afschuwelijk, dat een man, aangesteld om de misdaad te straffen en als het kon te voorkomen, de medeplichtige zou zijn van de schurken, die hij volgens plicht en geweten had moeten achtervolgen. Ja, de oogen van mijnheer Collin knipperden zelfs verdacht toen hij er haperend uitbracht:

— Mijnheer Raffles — nogmaals — ik kan dat ternauwernood gelooven! Dergelijke beschuldigingen, die in den laatsten tijd meermalen worden geuit, heb ik altijd met verachting teruggewezen naar het rijk der fabeltjes!

— Het is de harde waarheid, mijnheer — en ik kan ze bewijzen! Ik heb ze zelfs reeds voor een deel bewezen, door u mede te deelen wat ik weet aangaande den overval die op uw bank beraamd wordt, voor hedenmiddag vijf uur! En ik wil dat ge me zult gelooven! Welke reden zou ik kunnen hebben om u te bedriegen? De man die mij inlicht, is dood, anders zou hij mijn woorden kunnen bevestigen. Hij is vermoord door de vrienden, misschien zelfs wel op bevel van den inspecteur, dien ik op het oog heb. Vanmorgen bevatten vele bladen een bericht, aangaande een bloedige twist in een oud huis bij Chambers street. Bij die twist, zooals men het noemt, was ik betrokken. Ik heb den dooden man gezien! Schele Tom was zijn bijnaam. Zijn lijk ligt nu zeker ergens op den bodem van een kanaal. Ik wil dat ge mij gelooft — en dat ge mijn hulp aanvaart.

— Maar hoe kunnen wij dat doen? vroeg mijnheer Collin op jammerenden toon. Wij weten niets — wij kunnen toch niets anders doen dan de politie in den arm nemen?

— Dat kunt gij natuurlijk doen — maar dan zoudt gij u ten eerste moeten wenden tot het bureau van een andere wijk — dan u stellig naar mijnheer Carpenter zou verwijzen — en dan zou er niets gewonnen zijn!

— Dus hij — Carpenter —? riep Brewer verbleekend uit.

— Ik bemerk dat ik me daar versproken heb. Ja — hij is het! Ik raad u echter dringend

aan, hiervan niets te laten blijken, totdat ik den tijd gekomen acht. Gij kunt mij helpen, dien schurk te ontmaskeren. Hij staat nu nog te sterk en zal niets toegeven — tenzij ik voldoende bewijzen tegen hem in handen krijg. Wilt gij dat doen?

— Een afschuwelijk werkje! zuchtte mijnheer Brewer.

— Een verschrikkelijk werk! klonk het als een echo uit den mond van mijnheer Collin. Intusschen, als gij de waarheid spreekt — dan begrijpen ook wij beiden dat hier — eh — hardhandig moet worden ingegrepen. Dergelijke toestanden mogen niet blijven bestaan. Neen — dat mogen zij niet! Doe dus — ja — doe dan in 's hemelsnaam maar wat gij het beste acht. Mijn hoofd loopt om, — en het jouwe, Brewer?

— Ik kan niet meer geregeld denken! klaagde zijn compagnon.

— Dat zal ik wel voor u doen, heeren! hernam Raffles glimlachend. Thans alles aan Carpenter te openbaren, zou zijn — bij den duivel te biecht gaan. En luister nu!

En Raffles begon in het kort alles mede te deelen, wat de lezer reeds weet, hoe hij in het bezit van het geheim was gekomen, hoe hij Carpenter had gewaarschuwd en wat er daarna geschied was. De beide bankiers hadden toegeluisterd zonder hem een enkele maal in de rede te vallen. Toen hij gereed was vroeg Raffles eenvoudig:

— Geloofst gij wat ik u zeg?

De twee compagnons keken een oogenblik wel een beetje schuw en bang in de klare, groote, grijze oogen, en antwoordden toen als uit een mond:

— Ja mijnheer Raffles, wij gelooven u! Het is verschrikkelijk — maar wij gelooven dat het waar is. Wat raadt gij ons thans?

— Ik wil u alleen maar toestemming vragen, hier met twee mijner vrienden, een waarnemingspost te betrekken. Geen politiehulp dus. Precies om vijf uur zullen hier glazenwasschers komen met een Magirus ladder, om de ruiten van het gebouw te wasschen.

— Ja, dat weten wij! riep Collin levendig. Dat was zoo afgesproken.

— Nu — die glazenwasschers behooren tot de bende. Zie hier het plan. Zij zullen met twee auto's komen, tesamen bemand met negen koppen. De tweede auto is gepantserd en voorzien van een mitrailleur. Zij dient tot dekking van de eerste, ingeval er al te spoedig politie ter plaatse mocht zijn — uit een andere wijk, wel te verstaan. Alles is tot op de seconde geregeld, en de pantserauto zal pas komen opdagen, tegen dat de schurken met hun

buit uw bank weer verlaten. Dus let goed op! De Magirus ladder komt het eerst, en zal worden uitgedraaid, en twee zoogenaamde glazenwasschers zullen met hun werk beginnen. Een oogenblikje daarna komt de auto met vier van de bandieten. Een hunner zal achter het stuur blijven, de drie anderen echter zullen dadelijk naar binnen stormen, den portier overrompelen als hij tegenstand mocht bieden, de groote voordeur sluiten, en het weinige publiek dat er op dat uur nog aanwezig is, met de revolver in bedwang houden. Eén man is daartoe voldoende. De twee anderen gaan de ijzeren tralie deur binnen, of klimmen er overheen, als ze op slot mocht zijn, schieten den kassier neer, als hij ook maar een beweging maakt, en trouwens ieder ander, die maar een vinger verroert grijpen al het goud en de bankbiljetten die ze kunnen meester worden — gij weet zelf wel dat de groote brandkast altijd openstaat totdat de bank gesloten wordt en verdwijnen. En nu zal ik u zeggen hoe listig dat is uitgedacht! Ze gaan niet door de buitendeur, die op slot is gedaan, maar snellen de hoofdtrap op, tot aan de eerste verdieping, ijlen naar het raam waarvoor de ladder staat, schuiven het op, en laten zich vliegensvlug naar beneden glijden. Juist op dat tijdstip verlaat de pantserauto haar standplaats en komt ter bescherming opdagen. En daar de deuren dicht zijn, krijgt dus het publiek niets anders te zien, dan drie mannen die bliksemsnel langs een ladder omlaag glijden, een kwestie van een paar seconden.

Raffles had dit alles zoo levendig verteld, dat de beide firmanten precies op hetzelfde oogenblik als het ware alles mee acteerden, de deur dicht wierpen, over een hekje klommen, een trap op ijlden, en langs een ladder naar omlaag gleden. Hun verbeelding scheen dat alles al te zien, en zij waren beiden nu zoo bleek als het schrijfpapier op hun tafel. Zij brachten er met moeite uit:

— Geloofst gij werkelijk dat gij in staat zult zijn dat bloedig bedrijf te voorkomen?

— Dat ben ik voornemens mijnheer! antwoordde Raffles eenvoudig. Het zal minder moeilijk zijn dan het schijnt — vergeet niet, dat wij nauwkeurig weten hoe alles zich zal afspelen, en dienovereenkomstig onze maatregelen kunnen nemen.

— Maar er zijn er negen! riep mijnheer Collin angstig uit.

— Maar wij hebben er slechts met drie te maken! antwoordde Raffles met een lachje. Laat het maar aan ons over — er zal geen penny uit uw bank gestolen worden, en ik geloof te kunnen verzekeren, dat wij daaren-

tegen de heele bende zullen overmeesteren!

— Maar — maar — mijnheer Raffles — de belooning —.

— Ik zal mij zelf wel beloonen, mijnheer Collin, antwoordde Raffles rustig, terwijl hij op stond. Van u verlang ik volstrekt niets — geen dollar. Gij zijt mij sympathiek — op mijn woord!

Geheel onwillekeurig stak Collin zijn hand uit, welk gebaar onmiddellijk door Brewer gevolgd werd, maar Raffles zei met een fijn lachje:

— Ik vrees dat dit gebaar een weinig bij ongeluk gemaakt wordt, mijne heeren! Wie weet — later! Ik heb de eer u te groeten!

En ik verzoek u alleen nog maar mij en mijn mannen om vier uur tot u toe te laten, opdat wij onze toebereidselen kunnen maken en vooral met geen woord te reppen over wat er hier te gebeuren staat, niet tegen de politie, en ook niet tegen uw personeel, dat zich maar noodeloos zenuwachtig zou maken.

— Kunt gij ons garandeeren mijnheer Raffles, dat alles goed zal afloopen?

— Ja, dat garandeer ik! Het zal goed afloopen — voor u en voor mij! Voor de bandieten misschien minder, maar dat is een onderdeel, dat gij u niet hoeft aan te trekken. Mijne heeren — tot vier uur!

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VI.

DE BANKOVERVAL.

De groote klok in de vestibule van de bank had zooveen een enkele, korte slag laten hooren, die het uur van half vijf aankondigde.

Er bevonden zich op dat oogenblik een twintigtal klanten in de groote vestibule.

Er zouden er zeker niet veel meer bij komen, maar daarentegen zouden er zeker binnen een half uur nog heel wat vertrokken zijn.

De portier was vervangen, waarschijnlijk door zijn collega voor den bewakingsdienst, die nu rustig heen en weer liep met zijn handen op den rug, en klaarblijkelijk zonder het minste te bevroeden van wat er hier binnen korten tijd zou voorvallen. Het was dus duidelijk, dat de heeren Collin en Brewer hadden weten te zwijgen.

De deur naar buiten stond wagenwijd open.

Achter de loketten deden de beambten tamelijk loom hun werk, want het was dien dag buitengewoon warm.

Van de beide firmanten zelve was niets te bespeuren. Die hadden zich zeker in hun ondragelijke spanning en angst in hun werk-kamer opgesloten.

Nauwkeurig om kwart voor vijven kwam er een Magirus ladder aanrijden, door een paard getrokken, dat aanstonds werd afgespannen en weggebracht. Twee glazenwasschers, in linnen over-alls begonnen met hun werkzaamheden, de groote ladder werd op het breede trottoir geplaatst, de klampen werden onder de wielen geschoven en door aan te zwengels te draaien, schoven de beide werklieden den ladder met gemak zoover uit, tot het einde de vensterbank bereikte van een der ramen op de eerste verdieping van het oude, eerwaardige bankgebouw, waar reeds de overgroot vader van mijnheer Collin denzelfden arbeid had verricht als nu zijn nakomeling deed.

Intusschen verminderde nog steeds het aantal klanten in de vestibule. Hoogstens vier of vijf personen stonden nog voor de verschillende loketten, waarachter de beambten, rustig en kalm als steeds, hun werk verrichtten, nu en dan met een steelschen blik naar de groote klok, die over een half uur het einde van hun werktijd zou aankondigen.

Om tien minuten voor vijven verliet een van de glazenwasschers zijn hoogen post, en trad de vestibule binnen, schijnbaar om iets aan den portier te zeggen, maar inderdaad om eens poolshoogte te nemen en zich te

overtuigen dat er geen geuniformeerde agenten of „stillen” aanwezig waren.

Daarop ging hij gerustgesteld weer heen. Hij was blijkbaar een man van het vak en zag met een enkelen oogopslag, dat niet alleen de beambten geen spoor van zenuwachtigheid vertoonden, zooals toch stellig het geval had moeten zijn, indien zij van tevoren waren ingelicht aangaande de waarschijnlijke komst van een troep gewapende bankbandieten, terwijl geen van de deftig gekleede heeren voor de loketten ook maar in de verste verte geleek op een rechercheur of politieman, die zich meestal onmiddellijk verraad door zijn geheele optreden, door zijn gezichtsuitdrukking, ja zelfs door de wijze waarop hij het ongewone wandelstokje, of het paar handschoenen vasthoudt. Er waren nog twee bankloopers, zeer jeugdige personen, die al evenmin in aanmerking kwamen om verdacht te worden. De bandiet kon het dus wel voor zeker houden, dat de geheimzinnige waarschuwer zijn wijsheid voor zich gehouden had, en althans tot dusverre niets aan de politie van Clandswijk had medegedeeld, waarschijnlijk in de veronderstelling, dat men den beraamden aanslag thans niet meer zou durven uitvoeren.

Hij verliet de vestibule dus weer en toen was het ongeveer zes minuten voor vijven. Nog een bezoeker ging heen en de anderen stonden een weinig ongeduldig te wachten. De portier liep nog altijd kalm heen en weer, nu en dan even naar de klok ziende.

Twee minuten voor vijven.

Er kwam een vrij groote, gesloten auto aanrijden, die voor de bank stilhield. Achter het stuurwiel zat een chauffeur in een eenvoudige uniform.

En juist toen nog een van de klanten heenging, stormden hem, tot zijn verbazing en schrik, drie mannen voorbij, zonder jas aan, en vrij goed gekleed, waarvan er twee onmiddellijk de zware buitendeur sloten, na den klant, die juist wilde heengaan, weer naar binnen te hebben gesleurd, waarschijnlijk opdat hij niet ontijdig alarm zou kunnen maken.

Een van de bandieten snelde op den portier toe, terwijl de beide anderen zich naar het lage hekje wendden, hetwelk toegang gaf tot de bureauruimte.

— Handen op ! beval de bandiet, zijn revolver gereed tot schieten.

De portier stak met een ruk zijn twee handen op en tegelijkertijd klonk er een doffen knal, als van een windpistool, de bandiet tolde even in het rond, en toen vloog kletterend zijn revolver in een hoek, en hij zelf mat den vloer, door een kogel in de volle borst getroffen.

De portier had klaarblijkelijk een van de jongste uitvindingen der politie toegepast, die hierin bestaat, dat de man een soort van revolver met zeer korten loop onder zijn kleederen in het midden van zijn borst bevestigd, met eenige stevige riemen, terwijl hij den trekker kan overhalen door middel van een koord, dat een zijner polsen met dien trekker verbindt, zoodat bij het snelle opsteken van zijn handen het schot afgaat.

De twee andere bandieten hielden verschrikt even op, juist toen zij op het punt stonden over het lage hekje te wippen, en die aarzeling zou hun noodlot worden.

Een van de deftig gekleede heeren voor het loket, had zich sneller dan de gedachte omgewend, en velde den dichtbijzijnden bankroover met een verschrikkelijken kaakslag. Bonzend sloeg hij tegen den marmeren vloer en bleef roerloos liggen. De derde kerel, luid vloekend, begon in zijn woede als een dolle om zich heen te schieten, in het wilde weg, maar hij trof slechts een der jonge kasloopers, licht aan een der handen. Hij kon vier schoten hebben afgevuurd toen hij van achteren als door een onweerstaanbare macht werd aangegrepen, als een veertje van den grond werd gelicht, een soort van zeilvlucht beschreef door de vestibule, en aan het andere einde met gekneusde ribben weer contact kreeg met den vloer.

Dit alles was reeds geschied, toen de groote wijzer van den klok bij de trap nog nauwelijks een halve minuut verder was geschreden. Brand, die de rol van portier vervuld had, ontdeed zich reeds haastig van zijn uniformjas, schoot vest en jas aan, die hij snel uit zijn loge nam en maakte zich gereed de trap te beklimmen.

Nu pas ontstond er een geweldige opschudding in het eigenlijke kantoor, waar een paar dames hysterisch krijsten, terwijl er een flauw viel. Een heer had reeds naar de telefoon gegrepen, terwijl de kassier zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen de logge deur van de brandkast had geworpen, en die nu in het slot drukte.

Maar boven dat tumult uit klonk de heldere, bevelende stem van den deftigen heer die een der bandieten had neergeslagen en die nu riep :

— Roep nu de politie maar, zoek de revolvers

van die kerels bijeen, en zie toe dat ze in verzekerde bewaring worden gebracht. Nu wij de rest ! Laat de deuren voorloopig nog dicht, totdat wij weg zijn !

Zoo snel zij konden vlogen Raffles, Brand en Henderson, die plotseling uit een donkeren hoek was komen opdagen, de trap op, vlogen door de gang, duwden een deur open, en schoven het raam open waarboven de uiteinden van den Magirus ladder uitstaken. Henderson, als zijnde de zwaarste, gleed het eerst, zoo vlug hij maar kon omlaag, en het was wel een zeer gelukkige omstandigheid, dat een van de bankroovers groot en breed van stuk was geweest, anders zou het bedrog aanstonds zijn opgevallen aan de inzittenden van de pantserauto, die daareven was komen aanrijden en met luid brommenden motor als het ware ongeduldig stond te wachten om den wedstrijd met de politie aan te vatten.

Terwijl Henderson pijlsnel naar beneden gleed, wierp Raffles door het raam een snellen blik naar buiten. De pantserauto was zoo goed als geheel gesloten, maar de plaats van den chauffeur was natuurlijk van voren van een glasruit voorzien. Het was een wagen met vier portieren, en op dit oogeblik was de kleine kap van achteren neergeslagen. Van de mitrailleur was hier niets te zien, dan alleen maar een klein stukje van den loop. Klaarblijkelijk echter kon het moordtuig in een oogwenk omhoog worden geschroefd, zoodat de loop uitstak boven de kap, en de schurken naar alle richtingen konden schieten, behalve naar voren, want dan zouden zij den chauffeur en den man die naast hem zat, tot een zeef geschoten hebben.

De auto was in zooverre een pantserauto, dat de carrosserie van staal was, zooals men dat tegenover bij gewone personenauto's veel aantreft, terwijl in plaats van de portierraampjes, kleine, stalen pantserplaten omhoog konden worden gedraaid.

Dit wil dus zeggen, dat de inzittenden beschut waren tegen kogels, die van terzijde op hen werden afgevuurd — niet echter tegen projectielen, die van boven op hen werden afgeschoten.

Raffles had dit alles opgemerkt, in heel wat minder tijd dan er noodig is om het neer te schrijven. Hij volgde nu Henderson, en Brand was de laatste die pijlsnel naar omlaag gleed.

Volgens de afspraak stapte Henderson onmiddellijk in de auto, Brand nam naast hem plaats en Raffles ging naast den chauffeur zitten.

Het was klaarlichten dag, de chauffeur had heel goede oogen, en hij zag dus onmiddellijk

dat hij niet te doen had met zijn eigen makkers, maar met andere, hem vreemde personen. Toen hij echter tot dit inzicht kwam, was het reeds veel te laat om afdoende maatregelen te nemen.

Integendeel, hij was wel genoodzaakt te gehoorzamen aan een vreemden wil, want hij voelde iets drukken tusschen zijn vierden en vijfden rib, dat buitengewoon hard was, en een zachte, maar dreigende stem beval:

— Rijd dadelijk weg, of ik haal den trekker over!

Een oogenblik dacht de bandiet er over, de geheele onderneming maar in den steek te laten en zich door de vlucht te redden, maar een ijzeren hand hield hem in den nek vast en dwong hem, om te blijven waar hij was. Het noodlot wilde namelijk, dat het een vier persoonsauto met binnenbesturing was, en zonder tusschenschot, zoodat hij op genade en ongenade was overgeleverd aan de drie mannen, die zoo snel en onverhoeds in zijn wagen waren binnengedrongen.

En hoe jong de schurk ook nog was, hij was te wijs en te ervaren om niet in te zien, dat men tegen zulk een overmacht niet behoefte te strijden. Hij deed dus het beste wat er maar te doen viel, en bracht de auto in beweging.

Onmiddellijk begon de gewapende auto te volgen. Het was duidelijk dat men daar niets bijzonders had waargenomen en het bedrog niet had doorzien, waarschijnlijk door dat de afstand te groot was, en het afglijden langs den ladder te snel geschiedde.

— Waar hadt je heen moeten rijden? vroeg Raffles na een oogenblik.

— Je bent knap als je dat uit me krijgt! antwoordde de chauffeur, hem even met een blik vol haat aanziende.

— Ik zou het maar zeggen, anders mocht mijn revolver eens afgaan!

— Dan ben je niet veel verder! grinnikte de chauffeur, bleek maar vastberaden. Als je me nou overhoop schiet, dan begrijpen die jongens achter ons dadelijk wat er gebeurd is, en dan ben je nog niet gelukkig.

— Dat is een redeneering die ik kan billijken, zeide Raffles, niet zonder eenige bewondering voor den moed en de koelbloedigheid van den man die naast hem zat, half nog een knaap. Rijd dan maar wat vlugger, — en geloof maar niet, dat je ons ontkomt!

Brand had den chauffeur goed in het oog gehouden gedurende dit korte gesprek en hij greep juist bijtijds de linkerhand van den kerel, toen die in een zijzak wilde verdwijnen.

— Onze jeugdige vriend schijnt links te

zijn, riep Brand en met een vlugge beweging haalde hij een browning van groot kaliber uit den linker zijzak, en liet die in zijn eigen zak glijden. Zou het niet beter zijn als we dezen koppigen schavuit aan het stuurwiel vervingen? Wij zullen er nog ongelukken van beleven!

Inderdaad was de auto op dat oogenblik reeds twee malen langs een lantaarnpaal gesneld, en eenmaal was een botsing met een zwaargeladen vrachtauto nog maar nauwelijks vermeden. Misschien deed de chauffeur dit, teneinde de aandacht der inzittenden van de pantserauto op zich te vestigen, en op zijn benarde positie, waarvan zij nu onmogelijk iets konden weten.

Weliswaar was er een klein raampje achter in den gesloten wagen, maar het was volkomen onmogelijk op dien afstand door dat ruitje te kunnen waarnemen, wat er in de auto voorviel, of wie daarbinnen gezeten waren.

Raffles zag zelf wel in, dat de chauffeur in staat zou zijn in zijn dolle woede een ernstig ongeluk te veroorzaken, en daarom nam hij dadelijk zijn besluit. Hij greep zelf het stuurwiel vast, na Henderson een wenk te hebben gegeven, en het volgende oogenblik spartelde de chauffeur in den geweldigen greep van de reusachtige vuisten. Slechts even poogde hij zich te verzetten, maar met even goeden uitslag had een muis zich kunnen teweerstellen tegen een leeuw, en met gescheurde kleederen en gehavende ledematen gaf hij zich maar gewonnen en liet het toe, dat zijn handen op zijn rug werden gebonden en hij op den bodem van het voortsnellende voertuig werd neergelegd.

Raffles had zich intusschen op de chauffeursplaats geschoven en nu snelde de auto in ijzende vaart langs de 7de Avenue, een kaarsrechte breede verkeersweg, die zich over tientallen mijlen uitstrekt tot aan Central Park.

En zonder den blik van straat en stuurwiel af te wenden, begon Raffles haastig zijn instructies te geven:

— Wij moeten tot iederen prijs die kerels in de pantserauto en vooral hun mitrailleur in onze macht zien te krijgen! Heb je kunnen zien hoeveel er zijn, Brand?

— Vijf, met inbegrip van den chauffeur.

— Nu, als het ons dan wat meeloopt, kan die zaak spoedig zijn geregeld! Wij moeten er iets op vinden om hen onopvallend tot stilstaan te dwingen. En dat moet gauw gebeuren, want ik weet volstrekt niet of ik den aangewezen weg volg, en de schurken achter ons konden wel eens achterdocht krijgen.

— Als je eens eenvoudig voor het eerste het beste politiebureau stilstond?

— O ja — dat zou „eenvoudig” een bloedbad worden! zeide Raffles spottend. De kerels zouden dadelijk beginnen te schieten, en dat wil ik juist zooveel mogelijk voorkomen! Maar stil eens — bij het Pennstation, in de buurt van het postkantoor, is het meestal zeer druk. Het zal hun niet als iets bijzonders treffen, dat het verkeer mij daar dwingt om vaart te minderen. Luisteren jullie?

— Met alle vier onze ooren, Mylord! verzekerde Henderson.

— Let dan goed op. Zoodra ik vaart minder, maken jullie je gereed, om ieder aan een kant uit de auto te springen. Ik zal stilstaan op den hoek van de Zevende Avenue, waarin we ons nu bevinden, en de 32ste Straat. Wacht maar niet op mij, maar spring onmiddellijk op straat en werp je als een bom op de pantser-auto. Is de kap nog altijd teruggeslagen?

— Ja! antwoordde Brand, die even door het ruitje had geloerd.

— Dat is van hen een groote domheid, en voor ons een gelukkige omstandigheid! hernam Raffles. Henderson, gebruik je knuppel, en jij Brand, aarzel niet om te schieten, zoodra zij met hun revolvers willen gaan spelen. Ik volg jullie op den voet en zal den chauffeur wel voor mijn rekening nemen.

— Naar de hel met jullie! En pas maar op dat je niet in handen valt van den chef! klonk een dreigende stem van den vloer. Het was de chauffeur, die zich op zijn rug had gewenteld, en nu met woesten haat beurtelings de drie mannen aankeek.

— Wij zullen dien knaap goed in het oog houden! zeide Raffles lakoniek. Een gevaarlijk kereltje! En hij praat voor zijn tijd, en vestigt er zelf onzen aandacht op dat wij hem moeten knevelen. Hij mocht eens gaan schreeuwen om zijn kornuiten te waarschuwen!

— Neem mij niet kwalijk Mylord, begon Henderson, naar het scheen een weinig verlegen, ik heb het niet willen zeggen, omdat ik het niet de moeite waard vond, maar u doet verkeerd als u van „hem” en „zijn” praat. Het is een meisje. Ik heb het duidelijk gemerkt — toen ze zich daarnet probeerde te verzetten. Heel veel scheen het wel niet, — maar het is toch geen jongen, neemt u dat maar van mij aan!

Raffles keek voor een kort oogenblik neer op het bleeke, woestvertrokken gezicht, en toen zei hij op doffen toon, terwijl zijn hart pijn deed:

— Welk een maatschappij! Een meisje

— een kind nog bijna — men zou zich haar kunnen denken terwijl zij aan de schoot van haar moeder staat! Heb jij nog een moeder, jij kleine duivelin?

— Ik zal er wel ergens een hebben! Gaat het jou wat aan? vroeg de dievenmeid ruw. Wordt nou maar niet sentimenteel hoor, net als in de tiencentsboekies, want dat past bij mij toch niet aan! Je hoeft niet te spreken als een kerel uit een dagblad feuilleton. Mijn moeder? Die heeft zich geloof ik doodgedronken! Spiritus, weet je, of andere veiligheid!

Raffles zweeg. Een diepe rimpel ploegde voor een oogenblik zijn hoog, blank voorhoofd van boven tot beneden.

Dit was weer een vrucht van denzelfden giftigen bodem, waarop zoovele planten opwies, als een steeds dichtere woud, die de samenleving verzieken. Niet eens een moeder! Of wel een moeder die zich den dood gedronken had aan spiritus en andere walgelijke vervangingsmiddelen van den alcohol! Misschien als kind nog in handen gevallen van een of andere schurk, aangetrokken door de betoovering van de wereldstad, door het zien van schitterende toiletten, van juweelen, van dure auto's die ook zij begeerde — zooals tienduizenden ze begeeren in een stad als New York.

En nu misschien voor goed bedorven, rijp voor het vrouwentuchthuis, een ziel, verloren gegaan in de warreling van genotzucht en lichtzinnige levensopvatting!

Als in een flits ging dit alles door het hoofd van Raffles.

Het was gruwelijk, te bedenken, dat dat schepsel, een vrouw, zeker niet ouder dan een jaar of zestien, gereed had gestaan om hem een revolverkogel in zijn lichaam te jagen, onbekommerd voor de gevolgen, zonder er zelfs aan te denken dat zij zelf aanstonds daarop gedood had kunnen worden!

Maar hij had spoedig zijn aandacht voor andere dingen noodig.

Hij zag in de verte het hoge bouwwerk reeds van het Pennstation. Links daarvan dwarrelden talrijke rookpluimen uit vele locomotieven, de lucht in. Vóór het machtige station stonden ontelbare huurauto's en eigen wagens te wachten.

Raffles matigde plotseling de vaart van de auto.

— Volgen ze ons nog steeds? vroeg hij kortaf?

— Nog steeds, antwoordde Brand, na een blik achter zich te hebben geworpen.

— Heb je haar gekneveld, Henderson?

— Ja Mylord — maar ik heb haar eerst mijn excuus gemaakt!

— Zoo behoort een gentleman ook te handelen, zei Raffles met een glimlach. Opgelet dan — daar is de 32ste Straat!

De drukte was hier inderdaad zeer groot, en het leek heel natuurlijk, dat de auto een weinig vaart minderde.

Nog vóór de wagen geheel stilstond, wierpen Henderson en Brand op een waarschuwingskreet van Raffles de beide portieren open, en sprongen op den weg.

De pantserauto was zoo dicht genaderd op dat oogenblik, dat haar voorwielen bijna den achterbumper van de voorste wagen raakten.

De twee mannen behoefden dus niet meer dan acht of tien stappen te doen, en zij deden ze met zooveel snelheid, dat ze al over de teruggeslagen kap waren heengewipt, vóór de vier kerels die daar bijezaten nog goed en wel begrepen wat er eigenlijk gaande was.

Het moet echter erkend worden, dat zij geen sufferts waren en binnen een seconde volkomen op de hoogte van het dreigende gevaar.

Maar een seconde is voor mannen van het kaliber van Raffles' helpers dikwijls een zeer langen tijd, en zij maakten er een dankbaar gebruik van.

Henderson had zijn korten knuppel te voorschijn gehaald, en zei tot een der bandieten, die juist met een ruwen vloek naar zijn zak greep:

— Jij lijkt nog al een harden kop te hebben. Zet je pet maar eerst af. Wacht, ik zal je helpen!

En Henderson sloeg den kerel zelf den pet van het hoofd, waarop de knuppel bliksem-snel zijn werk deed. Er klonk een doffe, bonzende slag, en de man zakte naast de mitrailleur bewusteloos in een.

Hij belemmerde daardoor den man die naast hem had gezeten, niet weinig in zijn bewegingen, en tierend als een dolle trachtte hij zich van het lichaam te bevrijden, ondertusschengraaiend naar zijn vuurwapen.

Brand gaf hem echter weinig gelegenheid, want een slag met zijn eigen knots bracht den man spoedig tot rede, en deed hem op den bodem van de auto neerrollen.

Intusschen, hoe vlug dit ook geschiedde, het had toch eenigen tijd in beslag genomen

en de twee nog valide bandieten hadden hun revolvers kunnen grijpen en begonnen er gebruik van te maken ook.

En het was misschien het behoud van Brand, dat de chauffeur, vloekend als een heiden, met alle geweld zijn auto wilde trachten te bevrijden uit den wirwar van andere voertuigen, die zich op die plek al spoedig had samengepakt, en daardoor door onophoudelijk in en uit te schakelen, voor en achteruit te rijden de wagen zoodanig deed schokken, dat de meeste kogels hun doel misten.

Eén ervan schampte Brand aan zijn arm, en het was de laatste, dien de bandiet in zijn schuldig leven zou afvuren, want nu daalde de knots van Henderson met zulk een verschrikkelijke kracht op zijn hoofd neer, dat zijn hersenpan als een eierschaal verbrijzeld werd.

Hij viel ruggelings uit den wagen, en bleef stil liggen op het asphalt.

De vierde man richtte met een waar gehuil zijn wapen tegen den reus, maar op het oogenblik dat hij wilde schieten trok Brand den trekker van zijn eigen browning over, en velde den man met een kogel, die hem in den hals trof.

De chauffeur, ziende dat de zaak verloren was wilde de vlucht nemen, maar Raffles versperde hem reeds den weg, de kerel sprong achteruit, in zijn zak grabbelend, maar een politieagent, toegesneld op het knetteren der schoten, vatte hem van achteren met stevige knuisten, bij de bovenarmen en Raffles kon hem dus gemakkelijk ontwapenen.

Een oogenblik later waren de bandieten, voor zoover er nog leven in was, overgeladen in een juist passeerenden patrouille auto, die met hen wegreed naar het hoofdbureau van de wijk.

Raffles zou met de eerste auto volgen, om met zijn beide helpers getuigenis af te leggen, maar toen de inspecteur wilde overgaan tot hun ondervraging, bleek het, dat zij nergens meer te vinden waren, en ze zouden ook niet meer terug gevonden worden, althans niet onder diezelfde vermomming.

Wel werd er een oogenblik later naar het bureau getelefoneerd, en ontving de Inspecteur de noodige inlichtingen, die het voor hem duidelijk maakte, wat er geschied was. Hij belde de heeren Collin en Brewer op, die alles bevestigden.

En nog denzelfden avond wist heel New York dat een geheimzinnig man aan de beide

bankiers een gewichtigen dienst had bewezen. De naam van Raffles werd misschien hier en daar gemompeld — maar nergens openlijk genoemd, want dien hadden de beide firmanten zorgvuldig verzwegen.

En Raffles gevoelde waarlijk iets als genegenheid voor die twee goedmoedige, edel:denkende grijsaards in zijn hart, waarvan voor een kort oogenblikje de ijskorst was weggesmolten.

HOOFDSTUK VII.

VERGELDING.

Raffles, Brand en Henderson zaten ongeveer een uur na de aflevering van de bankroovers bijeen in de kleine kamer van het eenvoudige hotel, waar zij hun intrek hadden genomen.

Zij konden daar ongestoord met elkander praten.

Brand had reeds opgemerkt dat Raffles zeer stil was, en hij vroeg nu:

— Je schijnt niet tevreden te zijn Edward? Je hebt toch geen berouw van wat we deden?

— Een mensch te moeten dooden is nooit een vermaak, Brand!

— Het moest! Ons eigen leven stond op het spel!

— Dat weet ik! Maar ik denk er aan, dat die geheele strijd vermeden had kunnen worden, als wij menschen ons leven maar anders, logischer, en dus ook schooner wilden inrichten! Die kerels aasden op wat papieren, die geld vertegenwoordigden, en op een hand vol goudstukken. Alsof die het geluk uitmaken! Niemand hunner schijnt te begrijpen, dat gezondheid, een onderdak, voldoende voedsel, en als het te verkrijgen is ook wat huiselijk geluk, voldoende zijn om den weg van de wieg naar het graf niet al te mistroostig te maken, ja, menigmaal zelfs tot een feestelijken tocht! Maar ik denk ook vooral aan dat meisje.

— Zoo zijn er duizenden, hier in deze stad, Edward!

— Dat is zoo — en dat denkbeeld juist doet mijn hart krimpen! De politie, voor zoover zij betrouwbaar is, zal vruchteloos blijven strijden tegen het bandietendom, zoolang zelfs vrouwen en meisjes zich bij die bende laten inlijven. De schurken strijden onderling, en niet alleen is naijver in zaken de reden daartoe, maar ook maar al te dikwijls haat en jaloezie — om een vrouw!

— En wat kunnen wij er aan doen, Edward?

— Bitter weinig helaas, Brand. Dat is het juist wat mij zoo moedeloos maakt. Ik heb een paar malen een zieltje kunnen redden, een dievenmeid tot een fatsoenlijke vrouw kunnen vormen toe—o het is als een druppel in den oceaan. Maar komaan — je hebt ge-

lijk — het brengt ons weinig verder als wij hierover filosofeeren! Er moet nog meer werk gedaan worden, — die Carpenter moet zijn straf ondergaan! Die bankroovers zijn ongetwijfeld verachtelijke schavuiten, die er niet tegen opzien om arme drommels van kasloopers en bankbeambten lafhartig neer te schieten — maar ik vind hun handlanger nog duizendmaal erger!

— Maar geef hem dan toch eenvoudig aan! Mij dunkt dat de bewijzen nu wel overstellend zijn! De kerels zullen, in de hoop, hun eigen hals te redden, of wel omdat zij gelooven dat er nu toch niets meer aan te doen is, en dus uit leedvermaak — niet langer zwijgen, en hem verraden!

— Als je dat zegt, Brand, ga je uit van de veronderstelling, dat die bankroovers er iets van weten — ik meen van zijn medeplichtigheid! En dit nu acht ik absoluut buitengesloten. Ik weet zeker, dat een man als Carpenter niet zoo krankzinnig kan zijn zich al te zeer bloot te geven. Hij heeft misschien een of twee handlangers bij het politiecorps, en die zullen om de een of andere reden wel zoo verstandig zijn hun mond te houden — hetzij uit eigen belang, hetzij om dat zij zelf iets op hun kerfstok hebben. Dat echter een van de bandieten er een flauw idee van heeft, acht ik zoo goed als onmogelijk. Want een bandiet kan worden gepakt, en zegt dan in zijn angst wel eens meer dan dienstig is voor hooggeplaatste medeplichtigen. Wij moeten dus zoeken naar den krombeenigen agent!

— En naar den man zonder hoofd! zeide Brand levendig.

— Je gelooft dus dat die ingewijd is? zeide Raffles peinzend. Wel, het is mogelijk. Al blijf ik er bij, dat het niet waarschijnlijk is. Wij zullen nu wat gaan eten, vrienden — en dan een klein plannetje beramen voor een onverwacht bezoek aan Carpenter!

Zelfs een geoefend oog zou moeite hebben gehad, in een van de drie mannen die een oogenblik later het logement verlieten, den langgezochten avonturier te herkennen, die

als een geesel, rondging onder de misdadigers der groote steden — hooggeplaatsten en geringen. Raffles droeg de kleeren van een machinist op een kleine stoomboot, Henderson kon doorgaan voor een stoker, en Brand had het uiterlijk aangenomen van een kadewerker. Zij konden dus onmogelijk opzien baren in dit gedeelte van de reuzenstad, met zijn talloze dokken, steigers en aanlegplaatsen.

Zij traden met opzet zoo laat mogelijk een eenvoudig eethuis binnen, ten dienste der zeelieden, en troffen dan ook een bijna geheel verlaten gelagkamer aan, waar men hun een goed maal voorzette.

Raffles sprak niet veel, en scheen met zijn gedachten elders te zijn. En Brand begreep wel dat hij nadacht over de beste wijze van Carpenter te naderen.

Het kon bijna niet anders of de plichtvergeten politiemann moest nu wel tot het inzicht zijn gekomen door deze opeenvolging van tegenslagen, dat hier een buitengewoon tegenstander aan het werk was, dien hij moest duchten, en die zeker niet zou rusten, alvorens zijn geheim aan den dag was gebracht. Het was dus duidelijk dat Carpenter alle mogelijke voorzorgen zou nemen, teneinde als de bom soms mocht barsten, zich te „kunnen dekken”. Reeds sedert lang moest hij hebben ingezien, dat de deftige, oude heer, die hem het eerst was komen waarschuwen, zeker niet degeen was, voor wien hij zich uit gaf. En de naam van Raffles moest hem wel voor den geest zweven, al was de groote avonturier er nu wel zeker van, dat de heeren Collin & Brewer niets verraden hadden, in hun dankbaarheid jegens den man, die hen beschermd had tegen berooving en misschien nog heel wat ergers!

Toen zij gereed waren, het was toen omstreeks negen uur in den avond, verlieten de drie mannen het eethuis weer, en richtten hunne schreden naar de kade.

— Het is nu zaak om te weten te komen, begon Raffles, of Carpenter op dit oogenblik dienst heeft. Ik geloof het niet, maar het is natuurlijk niet onmogelijk. In dat geval zouden wij zijn woning leeg vinden en daar dus ongestoord een onderzoek kunnen instellen. Wij zullen eerst eens onderzoek doen of hij niet op zijn bureau is. Laat eens zien — wij zullen de auto wel noodig hebben, en zijn hier dicht bij de garage. Ik zal hem even gaan halen, wacht mij hier!

De gestalte van Raffles verdween in de duisternis, en vijf minuten later keerde hij terug met een tweedehandsch wagen die er echter nog heel bruikbaar uitzag, en die zeer

snel was.

— Nu zullen we eerst naar zijn bureau rijden. Daar kun jij door handig vragen spoedig genoeg te weten komen of hij er is. We zijn er hier geen kwartier rijdens vandaan. Ingestapt dus!

Het was een wagen met binnenbesturing, en Raffles, die achter het stuurwiel was blijven zitten, kon dus met zijn beide metgezellen blijven praten.

Zij konden omstreeks tien minuten hebben gereden en zouden juist Chambers street inslaan, toen Brand Raffles eensklaps op den schouder tikte en opgewonden zei:

— Dat is hem! Daar loopt hij — voor ons uit!

— Wie? Carpenter?

— Neen — mijn agent met zijn kromme beenen!

— Vergis je je niet?

— Geen sprake van! Hij is het stellig — ik herken zijn gezicht als hij voor een etalage staat om naar binnen te zien.

Raffles had de auto dadelijk vaart laten minderen. Op een afstand van een meter of vijftig volgde hij den politie agent, die daar rustig heen wandelde. Eenige minuten later was hij zeker aan het einde van zijn blok gekomen en keerde op zijn schreden terug. Dadelijk zette Raffles den motor af. Brand hield zijn blikken strak op den naderenden man gericht en herhaalde toen zacht:

— Iedere twijfel is nu uitgesloten! Het is hetzelfde breede, bleeke gezicht, met de rosse wenkbrauwen!

— Nu, dan is het toeval blijkbaar op onze hand! meende Raffles. Wij zullen dien geuniformden gauwdief eens even aan den tand voelen! Luister dus goed. Ik zal hem laten passeeren, maar eerst stap jij uit, Brand, en loop voor ons uit. Je zorgt dat je een toeval krijgt en valt neer. Doe het als ik je verzoeken mag niet in een stampvolle straat, maar op een volkomen eenzame plek. Ik hoop dat ik dat aan jou zal kunnen overlaten. Zorg ook dat het als het ware voor de voeten van dien krombeenigen schelm geschiedt. Hij zal zich over je heen bukken, en Henderson zal zoo goed zijn daar van onmiddellijk het juiste gebruik te maken en hem in de auto te duwen. Ik rijd dan zoo haastig mogelijk weg, naar ons „blokhuis” en jij voegt je daar zoo snel je maar kunt bij ons.

— Begrepen! zeide Brand, en hij gleed als een aal uit de auto, nog voor de agent dit had kunnen zien, sloop een portiek binnen en wachtte daar rustig. De ordebewaarder met het rosse haar kwam op zijn doode gemak aan-

loopen, liep de auto voorbij zonder er zelfs naar om te zien, en zette afgemeten zijn weg voort. Al spoedig sloeg hij een hoek van het blok om, om de hem aangewezen route te volgen, en belandde nu in een zoo stille straat, die daarbij vrij donker was, dat ze als het ware voor geschikt leek tot de kleine comédie, welke Raffles hier wilde laten afspeelen.

Hij moest erkennen dat Brand zijn rol uitmuntend speelde. Hij liep met een eenigszins waggelende gang de straat in, nu en dan zijn hand in zijn zijde drukkend, passeerde den agent, stond stil, strekte beide armen omhoog, en viel toen als een zoutzak voor den agent neer. Die deed wat er van hem verwacht werd, bukte zich over de bewustelooze gedaante heen, en voelde zich op het zelfde oogenblik van achteren aangrijpen, door een soort van natuurgeweld, waartegen hij zich vruchteloos poogde te verzetten. Nog vóór hij zelfs een schreeuw had kunnen geven, of een revolver trekken, zat hij reeds, stijf vastgehouden, in de gesloten auto, die als een pijl uit den boog wegreed maar toch niet zoo snel, of Brand had nog kans gezien, op de treeplank te springen, en het portier open te rukken.

— Uitstekend gedaan mijn jongen, prees Raffles hem. Numero 11043 — ik zal je moeten verzoeken, op te houden met dat getrappel. Je moet wel begrijpen dat het je niet zal helpen, en je toestand alleen maar verergeren kan. James, gesp hem zijn revolver af, zoodat hij er geen kwaad mee kan doen. En duw hem iets in zijn mond zoodra hij aanvechting mocht gevoelen te gaan schreeuwen.

Agent No. 11043 schreeuwde wel niet, maar hij tierde woedend:

— Voor den duivel — wat is dat voor een grap? Wie zijn jullie? Wat wil je van me?

— Dat zul je binnen een half uur zoowat weten, antwoordde Raffles koeltjes, en hij joeg de auto met verdubbelde vaart door de straten, zorg dragend de drukke verkeerswegen te vermijden. Over de breede kade kon hij voortjakkeren, zonder dat een enkele verkeersagent zijn lichtseinen deed werken.

Bijna vijf en twintig minuten duurde die snelle rit en toen hield de auto plotseling stil, niet ver van de geweldige pieren van het New York Central station een der grootste van de wereldstad. Tegenover de 50ste straat stond een enkel laag huis, geheel donker, en hier binnen werd de agent gevoerd, natuurlijk nadat hij behoorlijk gekneveld was, en nadat men hem zijn pet had afgenomen, en zijn uniformjas binnenstebuiten had gedraaid. Het zware lichaam van Hendersson onttrok hem trouwens

aan iedere nauwkeurige beschouwing. Er liepen in de buurt van het station nog heel wat menschen, maar niemand lette op de lieden die het huis binnen gingen. Niet zoodra had Raffles licht gemaakt, en den agent laten neerzitten in een tamelijk goed gemeubeld vertrek of hij begon, den man ernstig aanzieude:

— Luister eens goed, No. 10043. Het gaat hier om je vrijheid, man, en misschien om nog wat meer! Vertel ons eens zoo kort mogelijk, wat je weet van Carpenter, in welke relatie je tot hem staat, en waar hij zijn correspondentie bewaart. Bedenk wel — als je weigert me in te lichten, dan vervoer ik je nu regelrecht naar het hoofdbureau! En daar zit iemand, die niet erg gesteld is op Carpenter, en die een zeer streng onderzoek zal instellen. Licht je me in, dan zal ik je weer vrijlaten, natuurlijk na me te hebben overtuigd dat je de waarheid spreekt, en ofschoon je het niet verdient, want jij bent een hoogstgevaarlijk individu, en niet waard om de uniform te dragen die je misbruikt. En om een en ander meer kracht bij te zetten, wil ik je wel verklaren man, dat het John Raffles is, die nu tot je spreekt. Dezelfde man die de bankaanslag heeft laten mislukken, en die je opdrachtgever is komen waarschuwen!

Naarmate Raffles sprak begon de agent op zijn stoel te beven, zijn gezicht vertrok en hij werd zoo bleek als een laken. Toen stotterde hij, zijn voorhoofd droogwrijvend met zijn rooden zakdoek:

— Ik zie wel dat het spelletje op zijn einde loopt. Beloof je me dat je me vrijlaat, Raffles als ik hem verkoop?

— Ik heb maar één woord, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik waarschuw je, om hier niet mee door te gaan, want mijn arm reikt zeer ver, en ik zou je verpletteren als een mug, als je hier mee door ging.

— Ik moest wel — ik was in zijn macht, hij trouwens ook in de mijne! gromde de man. Ik ben eens bij toeval achter een van zijn aardigheidjes gekomen, en hij weet, dat ik met valsche papieren bij de politie ben gekomen, het is dus lood om oud ijzer.

Hij heeft me omgekocht met geld — en ik heb hem een paar maal geholpen.

— Daar weten we alles van! viel Raffles hem in de rede. Maar we moeten bewijzen hebben. Voert hij correspondentie?

— Denk je met een gek te doen te hebben? Ik kan wel zien dat je Carpenter niet kent, zeide de man spottend. Je vindt geen snipper papier bij hem! Wat er ooit bestaan heeft, dat heb ik! Maar voor ik je dat geef, moet er nog heel wat water door de East River

loopen. Het is mijn eenige wapen tegen hem, en je mag me hier liever vasthouden tot den jongsten dag, dan dat ik je dat bewijsstuk uitlever. Hij zou me vermorzelen als hij wist dat ik het niet meer had.

— Maar daartoe zullen we hem de gelegenheid niet geven. Bedenk dat we je kunnen dwingen! Je bent nu in onze macht!

— Je kunt niets dwingen! Dacht je dat ik dat briefje bij me droeg? Maar man, dan had hij me al lang door een van zijn mannetjes laten neerschieten in een donkeren hoek. Een grooter schooier leeft er niet hier in New York. Neen, het is op een veiligen plek — ook niet in mijn eigen woning. Het is ergens waar geen mensch het kan vinden, of het ooit zal gaan zoeken. En daar blijft het, tot ik denk het noodig te hebben. En dat is de waarheid.

Raffles zag den man strak aan, en hoorde aan den klank van zijn stem, dat hij niet loog.

— Het was van zijn vroegere minnares, een van zijn grootste medeplichtigen, en aan zijn persoonlijk adres gericht. Hij moet het bij ongeluk met dienstpapieren van zijn tafel hebben weggenomen en in zijn actetasch gestopt. Ik heb het ongeluk dat ik nogal nieuwsgierig ben uitgevallen, ik heb in die tasch gesnuffeld en zoo dat lieve briefje in handen gekregen. Wel man, het was een heel complot met een smokkelaarsbende, en dat stomme mensch had hem voluit aangesproken, in dien brief met „mijn schattige Carpentertje”. Kon het mooier? Ik had net zoo goed een goudmijn kunnen vinden. Maar toen hij wist dat ik het had, begon hij zoete broodjes te bakken, niet nadat hij een paar maal een moordaanslag op me had laten doen, en stelde me voor, in zijn dienst te treden. En dat is toen zoo gebeurd — en nou weet je het.

— De naam van die vrouw?

— Margaret Folding!

Raffles en Brand wisselden een snellen blik. De agent had daar den naam genoemd van een ster aan den revue hemel, zeer schoon, en die betrokken was geweest bij een paar smokkelschandalen, zonder echter ooit gestraft te zijn. Dat werd destijds nogal vreemd gevonden, maar vond hier nu zijn verklaring!

Plotseling viel Raffles iets in. Hij vroeg:

— Bij den moord op Schelen Tom in het oude huis was een heerschap betrokken, die er erg deftig uitzag, in smoking, met twee zwarte parels in zijn overhemd, glanzend zwart haar en een klein kaal kruintje. Wie is die man?

De agent aarzelde een oogenblik. Toen vroeg hij, Raffles schuw aanziende:

— Zweer je me, dat je me zult vrijlaten?

— Ik heb het je beloofd! Mits je me alles

zegt!

— Zul je zorgen dat ik tenminste tijd vind, naar mijn huis te gaan, en mijn spaarduiten te verzamelen?

— Je verdient het niet, want je bent een gemeene schavuit, zeide Raffles vol minachting. Maar ook dat wil ik je toestaan, omdat jij maar een werktuig bent! Zeg op nu!

En bijna fluisterend, als vreesde hij, dat men hem buiten zou kunnen verstaan, zich dicht naar Raffles toe buigend, noemde de agent een zeer bekende naam in de finantieele wereld van New York, die zelfs bij alle Europeesche beurzen welbekend is.

— Hoor je dat Charles? zeide Raffles dof. In welke tijden leven wij toch? Die man, betrokken bij zulk een afschuwelijke misdaad! En dat weet een gewoon agent!

— O, ook maar bij toeval! zeide deze schouderophalend. Geloof maar niet dat de jongens hem kennen! Hij draagt een pruik! Zijn eigen haar is niet zwart maar vlasblond! Ik heb hem er trouwens zelf nooit mee gezien, maar het is zoo!

— Wel, dat zullen we in ons oor knopen, en te zijner tijd zal die man zijn straf niet ontgaan. Maar nu eerst de ander. Bindt hem weer, James. Hij moet hier blijven totdat ik zekerheid heb, dat hij de waarheid sprak. Wij zullen er eens de proef van nemen!—

Hij wachtte tot dat de agent op een zwaren leunstoel was vastgebonden, trad toen naar de telefoon, en wendde zich tot den agent met de vraag:

— Is Carpenter nu op zijn bureau?

— Als het nog geen tien uur is, moet hij er zijn.

— Goed zoo.

Raffles belde het bureau op en begon in het toestel te spreken. Brand merkte op, dat hij zijn stem veel hooger deed klinken dan gewoonlijk.

— Ben jij daar, Carpenter? Berg dadelijk je lijf! Alles is verloren! Margaret heeft alles verraden, en zit op het oogenblik in het cachot. Het lijk van Schelen Tom is gevonden en....

Hij kon niet verderg aan. Aan de andere zijde van de lijn had een scherpe knal geklonken. Allen in het vertrek hadden hem gehoord. Brand slaakte een kreet, en vroeg ontdaan:

— Wat was dat?

Raffles was een weinig bleeker geworden.

Hij liet langzaam het toestel zakken, en antwoordde op ernstigen toon:

— Dat geluid beteekende Charles, dat een misdadige schurk de menschelijke gerechtigheid niet heeft afgewacht, en zooeven zichzelf gevonnisd heeft.

De volgende aflevering bevat:

De Hel van New-York

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885